

LidercFény

amatőr kulturális folyóirat

www.lidercfeny.hu

VI. évfolyam, 4. szám, 2012. április

100

Ehavi számunk alkotói:

Angyalka146, Amaranth, Coolababy, Juditti,
Craz, Maggoth, JeepCKing, Banderas,
Norton, Kovács Ákos, TharBael, bel corma,
Homoergaster, Syg, Kapitány, Jimmy Cartwright

Tartalom

NOVELLÁK

Titán-99 /Craz/.....	3.
Elégtétel /bel corma/.....	4.
Bólintóni esete a húsvéti nyúllal /Juditti/.....	5.
Úttalan /Banderas/.....	6.
Forró pite /Maggoth/.....	7.
Joe bácsi és a panel-kecske /JeepCKing/.....	8.
Joe bácsi az orvosnál /JeepCKing/.....	11.
Levelet kaptam sorozat 03 /Juditti/.....	12.
Királyság /Juditti/.....	12.

FILMROVAT

A legsötétebb óra (The darkest hour) /Jimmy Cartwright/.....	15.
---	-----

VERSEK

Élet /Norton/.....	16.
Óra-kép /Angyalka146/.....	16.
A döntés /Amaranth/.....	16.
A hatyúk siratója /Banderas/.....	16.
Hol van a hősöm /Angyalka146/.....	16.
Ítéletre várva /Coolababy/.....	17.
Sorrugulás /Kovács Ákos/.....	17.
Egyszerű én /TharBael/.....	17.
Mozdulatlan /Banderas/.....	17.
Skarlát selyem /bel corma/.....	17.

TÖRTÉNELEM

E havi kísértethajónk: a Marlborough 1890. április – 1913. október /Homoergaster/.....	4.
Az „elsüllyeszthetetlen” hajó /Homoergaster/.....	16.

KÉPREGÉNYAJÁNLÓ

Jeffrey W. McComsey: FUBAR. European Theater of the Damned /Syg/.....	22.
--	-----

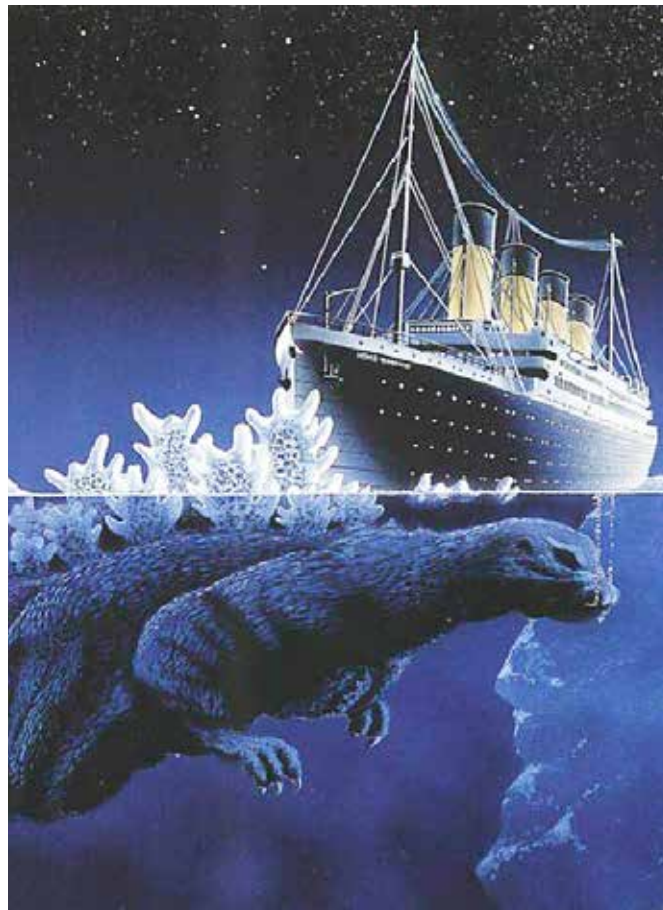
KÖNYVAJÁNLÓ

Zenit - Ólompegazus /Kapitány/.....	23.
Zenit - Balor Szeme /Kapitány/.....	24.

Havi mottónk

„Mi volt a XX. század legnagyobb katasztrófája?
Hogy a Titanic süllyedt el, és nem az Auróra
cirkáló.”

A hónap képe:

Hírek, pályázatok

Megjelent a Zombi Apokalipszis!

Örömmel tudatjuk az érdeklődőkkel, hogy a **Fapadoskonyv.hu** kiadásában megjelent a Zombi Apokalipszis című novelláskötet, melyet a Lidércfény Online Kulturális Magazin stábja készített, közreműködésben több Karcolatos és további szabadúszó írók közreműködésével. A kötetben található, 15 illusztrációval szemléletesebbé tett 18 remek novella a Simagöröngyösön kitört zombi apokalipszis eseményeit meséli el.

A könyv 2400 Ft-ért megrendelhető az alábbi címen:
fapadoskonyv.hu/zombi-apokalipszis-novellaskotet-2.html

IMPRESSZUM:

**Lidércfény amatőr kulturális folyóirat
VI. évfolyam. 4. szám, 2012. április**

Kiadja a Lidércfény Online Kulturális Magazin

Borító: Titanic Final Moments

Felelős és tördelőszerkesztő: Bognár Zsolt

Tartalmi szerkesztő: Török Viktor (Kapitány)

Olvasószerkesztő: Túri András (Homoergaster)

Elérhetőségek:

lidercfeny@szentesinfo.hu • www.lidercfeny.hu

Nyomdai munka: SZVSZ Kft. nyomdaüzeme
6600 Szentes, Petőfi u. 1.

TITÁN-99

3.

A Titán-99 teherszállító hajó félgözzel haladt megszokott útvonalán. A Zeusz fémbányáitól tartott a külső aszteroidaövezet második legnagyobb hajógyára felé. A rendszer tizedik planetájához közeledett, amely egy négyes típusú gázóriás volt, kilenc holddal. A látvány ebből a szögben lenyűgöző volt, de jelen pillanatban ez a Titán-99-en sajnos senkit sem érdekelt.

Pár ezer kilométerrel odébb – a legnagyobb hold takarásában – Johnny, a mocskok elgondolkodva figyelte az óriásbolygón tomboló viharokat. Kisvártatva a főmonitor felé fordult – ami a kéműhold felvételét sugározta –, és kiadta a támadási parancsot.

2.

A savanyú szagot árasztó huzat ismét meglegyintette Puerto Rico háromnapos borostával díszített arcát. A lent poshadó szemét bűze kezdett egyre zavaróbb lenni. Na jó, egy szállítóhajó nem versenyezhet egy luxus csillagugró komfortjával. De azért ez mégiscsak túlzás.

Az unokaöccse a múltkor váltig állította, hogy a kilencvenkettesen patkányokat látott. Ez Puerto Rico szerint erős lódtítás volt, amiben közrejátszott a beszélgetés közben benyakalt olcsó tequila is. Patkányok nincsenek a Titán Művek teherhajóin, csak dögunalom.

Meg eldugult szemét-újrahasznosító rendszer.

Régen mennyivel egyszerűbb volt a szutykot simán kivágni az ürbe. Igaz jóval veszélyesebb is.

Puerto Rico a hangsebesség százszorosával száguldó használt budipapírok célzott becsapódásáról álmodozott. Persze a becsapódás helye egybeesett a kapitánya úrrajzi koordinátaival – hiszen ő bízta rá ezt a nyavalyás melót. Órá, aki egy vérbeli úrmatróz, nem pedig egy bolygólakó szárazföldi patkány.

Lemondóan felsóhajtott, majd leemelve a fali panelt, lámpájával világítva követte az újrahasznosító problémás szakaszát, ami egy rozsdásodó horpadt csőnek bizonyult.

– Nesze neked, modern technika – morogta az orra alatt, de rögvést elhallgatott, amikor a huzat újra az arcába csapott, mintha csak egy bohó szirtimedve büfögött volna rá tíz centiről.

Miután romlott halat vacsorázott.

Hogy a fenébe lehet ilyen huzat egy úrhajón? – mészázott lassan kapcsolva, hiszen kizárt, hogy valaki kinyitott egy ablakot, hogy kiszellőzzön ez a kellemetlen szag.

Fintorogva megfordult, hogy kivegyen egy megfelelő célszerszámot aládájából – egy olyat, amivel jó nagyot lehet ütni arra a csőre –, amikor szembe találta magát Spírró kapitánnyal.

– Mit bámulsz, te vákuumagyú mamlasz? – kérdezte a tőle karnyújtásnyira ácsorgó kalóz, aki a gyerekkori meséiből szabadult.

– Mi a nyavalya lehet ebben a szemétkben? – motyogott Puerto Rico, és hunyorogva nézte az odahallucinált mesehóst. Aki erre megbökdöste.

– Beszívtál padlószikálás közben kutyafattyá? – vont a össze szemöldökét a díszes ruhába öltözött alak.

– Te valódi vagy? – esett le a gravoérme Puerto Riconak.

– Naná, majd egy vadász kiborg a Mauna Tau Négyről. Mi a neved matróz?

– Rico.

– Oké Rico! Mondd csak, nincs kedved felcsapni kalózinaknak? Itt ez a jó kis hajó, elfoglaljuk, kiraboljuk, elsüllyesztjük!

Puerto Rico vetett egy lapos pillantást az eldugult szemét-újrahasznosító felé, majd lelkesen így felelt:

– Felcsapok! De akkor ugye enyém lehet a kapitány nagyképernyős tévéje?

– Legyen a te zsákmányod – nagylelkűsködött Spírró, aki tulajdonképpen Johnny a mocskok névre hallgatott, majd rátért a praktikusabb részletekre. – Milyen fegyveretek van a fedélzeten?

Egy röpké óra elteltével Puerto Rico a volt kapitánya kézi fegyverével terelgette a Titán-99 teljes személyzetét a kisebbik mentőkabin felé – csak hogy kényelmesebb legyen nekik a túlélés.

Az eltelt idő alatt a teherszállító legénysége ugyan szegényedett egy teherszállítóval – ez legjobban a volt kapitányt érintette, de gazdagabbak lettek fejenként átlag nyolc jól irányzott pofonnal – ez legjobban a fejüket érintette.

Puerto Rico vigyorogva zárta rájuk a zszipet, majd meghatározottan integetett a távozó munkatársainak. Egy-két hét múlva csak felszedi őket valaki.

A jól elvégzett munka után visszasétált a pilótakabinba, ahol Johnny addig végzett a robotvezérlő átprogramozásával. Már csak az emberei üzenetére várt, hogy sikerült minden kiszemelt dolgot át pakolni a kalózhajóra.

– Jelentem, a foglyokat kirepítettem! – lelkesedett Rico.

– Szuper – nyugtázta Johnny (a mocskok). – Kérsz egy pohár gammai vöröset? – nyújtott az újdonsült kalóz felé a méltán híres borból. – Látod, ez is egyik előnye ennek az életformának – kacsintott Ricora kicsit már kancsalítva.

– És vannak anyagi előnyei is?

– Ne aggódj gringó, az én hajómon többet fogsz keresni egy hónap alatt, mint a Titán Műveknél – paskolta meg a kilencvenkilences teherszállító vezérlőpultját –, akiket sajnos ezennel újabb veszteség ér.

– Nem is tudom – tűnődött Rico –, nincs sok értékes dolog ezen a hajón.

– Na jó, elárulom, hogy a konkurens bányász cég kiegészíti a bevételt. Tulajdonképpen az a juttatás több, mint amit innen szerzünk. De mégiscsak ez az igazi kalóz életérzés – tárta szét karjait Johnny a mocskok, majd széles lendülettel a falhoz csapta poharát.

– Készen vagyunk, főnök! – hallatszott a belső komból.

– Hideghold végállomás következik – bökött a vezérlőpult felé Johnny –, úgyhogy ideje elslisszolnunk.

Egy nappal később Puerto Rico – már, mint teljes jogú tettes-társ – saját kabinjában, saját ágyán hevert a kalózhajón, és a szemközti falra akasztott nagyképernyős tévét bámulta, amit az előbb csatlakoztatott a belső számítógép-hálózatra. Újra elindította a visszajátszást.

Az ötven négyzetméteres képernyő a hófehér takaróval borított hold felszínét mutatta. Pontosabban azt a részét, ahová a Titán-99 zuhant meredek szögben, áttörve a fagyott jégpáncélt.

1.

– Uram, a legfrissebb hírek – nyújtotta át a komornyik Blublagbegblogblignak a reggeli újságot, ami címlapján vastag, nagy betűkkel harsogta:

Óriási szenzáció! Van élet a világfalon túl!

Múlt éjszaka egy óceánon kívüli eredetű tárgy szakította át a zenitét a főváros közelében.

Blublagbegblogblig hitetlenkedve rázta meg csápjait, majd mind a nyolc szemével a mellékelt féoldalas képet tanulmányozta a külső világból érkezett dologról. A valami leginkább egy összegyűrt fúrókagyló héjra hasonlított, oldalán egy furcsa jelsorozattal: TITAN-IC.

Craz

E havi kísértethajónk

a Marlborough 1890. április –
1913. október

A glasgow-i Marlborough háromárbcos 20 fős legénysége J. Hurd kapitány parancsnoksága alatt Új-Zélandból Angliába szállított fagyasztott ürühúst, gyapjút és néhány utast. A hajót utoljára áprilisban azon a vidéken látták, mely a Magellán-szoros csendes-óceáni bejáratát választja el azon szigetektől, melyek egyike a hírhedt Hoorn-fok. Itt még válaszolt egy másik hajó jelzéseire. Aztán semmi. A nyomozás, keresgélés eredménytelenül zárult. A Marlborough-t besorolták a viharzóna áldozatai közé.

Aztán 23 esztendővel később, 1913 októberében a hajó ugyanazon a vidéken – a Tűzföld mellett, nem messze Punta Arenastól – ismét megjelent! Ezen a tájon évente legalább 300 napon át dühöngenek viharok, melyek a világ legerősebbjei közé tartoznak. A veszélyes hullámok akadálytalanul ostromolják a parti sziklákat, törnek meg habosan a távoli zátonyokon. Egy Johnson nevű angol gőzhajóról vették észre. A hajó ép volt, bár látszott rajta, hogy régóta hanyódik a vízen. A nevét ki tudták venni: Marlborough. A vitorlák, kötelek megzöldültek, elrothadtak, a parancsnoki híd elkorhadt, beszakadt a matrózok lába alatt. A hajónapló megpenészedett, olvashatatlaná vált, nyálkás réteg fedte be, más iratokat megettek a férgek. Semmi konkrétumot nem tudtak kideríteni, a hajó nevén kívül. A legmegrázóbb felfedezés azonban az volt, hogy semmi sem tűnt el a hajóról... a legénység sem! Egy csontváz a kormánynál állt, három a fedélzeti nyílás zárótáblája mellett, tíz a legénységi fülkében, hat a tisztí étkezdében. A létszámlista alapján csak az utasok hiányoztak. A legénység a posztján halt meg, láthatóan váratlanul, mintha villám sújtott volna le. Ha járvány vagy mérgezés végez velük, másként helyezkedtek volna el. A csontvázakon rajta voltak még a viselt ruhák foszlányai. A hajó rakománya különös egynemű

masszává olvadt össze, de sem a hajótest, sem az árbocok nem szenvedtek semmi olyan károsodást, ami magyarázatot adhatott volna a tragédiára. A roncsot nem tudták vonatatkötélre venni, mert a kivételesen csendes idő hirtelen elromlott, és a kapitánynak a saját hajójára kellett ügyelnie, ezért eltávolodott a Marlborough-tól, amit soha senki sem látott többé.

A vizsgálat később kiderítette, hogy a hajót 1876-ban építették, és D. Leslie volt a tulajdonosa. A hajó hossza 68,5, szélessége 10,7, a fedélzet magassága 6,4 méter volt. 1890. január 11-én Littleton kikötőjéből indult London felé. J. Hurd kapitány tapasztalt, jó tengerész hírében állt. Vajon mitől pusztult el a legénység oly hirtelen? Hova tűntek az utasok? Nem hiszem, hogy ezekre a kérdésekre valaha is választ kapunk. Végezetül a legkínzóbb kérdés:

Hogy lehet, hogy a hajó a titokzatos szerencsétlenség után 23 esztendőn át sem pusztult el a vad viharokban?

Források: Jean Merrien: A tenger legendáriuma
internet

Homoergaster

Élégtétel

Könnyű pengéink összecsaptak. Ezüst ívék szabdalták sziszegve a levegőt, és az acél csengése szilánkokra zúzta a márványcsarnok méltóságáteljes csendjét. Próbáltam megszabadulni kétségeimtől, és csak az ösztöneimre hagyatkoztam. A kardok mágusával szemben azonban még ez sem volt elég. A félelem hűvös ujjai megérintették a szívemet. Máskor könnyed és sima mozdulataim most szétetek, és kapkodóvá váltak. Ördögi módon forgatta a vívótört, és én azon kaptam magam, hogy gyorsan hátrálok. Túl gyorsan...

Egy elvétett lépés...

Apró megingás volt csupán, mégis éreztem a hideg acél csókját a bőrömmön. Egy pillanat alatt sikerült visszanyernem az egyensúlyomat, és kardom remegő hegye már ellenfelemet kereste. Nem érhettem el. Kényelmes távolságot tartott tőlem, és fegyverét a szívemnek szegezve megállt egy pillanatra. Ajkain gúnyos félmosoly játszott, tőre hegye vörösen csillant. Követtem a tekintetét, és akkor észrevettem. Bal karomon szét-hasadt a könnyű selyeming. Nem volt mély a seb - csak a bőrömet karcolta meg -, kiömlő vérem mégis pillanatok alatt átütött a fehér kelmén. Megborzongtam. Nem is láttam, amikor

megvágott!

- Mindig is jobb voltam nálad, és ezt te is tudod. Most könnyedén megölhetnélek, de... azt hiszem, inkább futni hagylak. Él csak tovább, fájdalommal a szívedben!

Vállaim megereszkedtek, és egy pillanatra elhagyott az erőm, ő pedig - megrészegülve a közelgő diadal ízetől - folytatta:

- Tudod, miért nem lett tiéd a lány? Mert a nőknek nem a megbízható, tiszta lelkű lovagok kellene... Azok unalmasak! Őket a titokzatos dolgok vonzzák. Minél elérhetlenebb egy férfi, annál inkább vágyakoznak utána. A hiúságuk hajítja őket, mert ha megszerzik, azzal a saját nőiességüket igazolják!

- Nem! - lassan vívóállásba helyezkedtem. - Tudom, hogy „ő” nem olyan! Lehet, hogy jobb vagy nálam, de... nem ma!

Újra összecsaptunk. Egy könnyed csuklómozdulat, és kardja pörögve messzire repült. Pengémet most lágyan az álla alá feszítettem. Szemei elkerekedtek a félelemtől, és csak tátogni bírt. Apró vágást ejtettem az arcán, és néztem a lecsorduló, rubin cseppeket.

- Ez mindig emlékeztet majd téged arra, hogy egyszer jobb voltam nálad...

bel corma

Bólintóni esete a Húsvéti nyúllal

- Bólintóni egy igen aprócska lény, aki ott lakik a füled mögötti kispolcon - mondta nagymama Ancsinak, az unokájának, aki éppen akkor vackolódott el ágyában, felkészülve az ebéd utáni szunyókálásra. - Az a feladata, hogy irányítja a fejedet, hogy bólints, amikor bólintanod kell, és megrázd a buksidat, ha nemet kell intened.

- Á, ez butaság, mami! A fejemet én irányítom, és akkor bólintok, amikor csak akarok.

- Ohó! Te csak azt hiszed! Próbáld csak meg úgy bólintani, hogy valójában nem is akarsz!

A leányka még a homlokát is ráncosra gyúrte nagy igyekezetében, annyira nem akart, s oly erősen próbált mégis bólintani. Végül kis feje nagyot biccent.

- Tudok így is bólintani - mondta csodálkozva.

- Na látod! Pedig nem akartál, igaz?

- Hááát, arra gondoltam, hogy ne akarjak, de azért megpróbáltam, hogy megy-e. Jól csináltam?

- Jól bizony. Bólintóni pedig akcióba lépett.

- És ő mindig tudja, hogy mikor kell bólintani?

- Az a helyzet, hogy olykor-olykor ő is eltéveszti a dolgot - válaszolt nagymama az emlékeiben kutatva. - Egyszer például találkozott a Húsvéti nyúllal...

- Igazándiból nincs is olyan - vágott közbe Ancsi.

- Hát ez az! Bólintóni is éppen ezt gondolta, és rögtön meg is mondta a nyúlnak. A Húsvéti nyúl viszont nagyon nem örült annak, hogy ez a kis körömpiszoknyi valaki nem hisz benne, ezért elhatározta, hogy megtréfálja.

- Mit csinált?

- Hazament a családjához, ahol már mindenki javában készülődött a Húsvétra, s lelkesen festegette a szebbnél szebb tojásokat. Elmesélte nekik, hogy mi történt vele, és tanácskozásra hívta a többieket. Arra gondolt, hogy együtt biztosan sikerül kitalálniuk egy olyan furfangos kérdést, ami megrázza Bólintónit, és zavarában majd nem tudja, hogy mit tegyen.

- Sikerült nekik?

- Tudod, a Húsvéti nyulak nagyon okos jószágok, nem volt nehéz megoldaniuk ezt a problémát.

- Mit kérdezett Bólintónitól?

- Kezébe vett egy frissen festett piros tojást, és a kis kétkezdő elé állt, aztán föltett neki egymás után több kérdést is. Van kedved eljátszani?

- Persze! - felelt örömmel Ancsi.

- Legalább megtudjuk, hogy a te Bólintónidat is meg lehet-e zavarni - mondta mosolyogva a nagymama, és előhalászott a zsebéből egy pirosra pingált tojást.

- Nahát, mami! Te készültél! - csodálkozott a kislány.

- Nem én. Éppen csak összefutottam a konyhában a Húsvéti nyúllal - felelt, és kacsintott hozzá egy nagyot. - A nyúl első kérdése ez volt: Ez itt egy tojás, igaz?

- Igaz - mondta Ancsi, és nagyot bólintott.

- Nálam van, tehát az én tojásom. Igaz?

A lányka megint bólintott.

- Ezt a tojást egy tyúk tojta. Igaz?

Újabb bólintás.

- A tojás azé, aki tojta. Igaz?

Határozott bólintás.

- Szóval, a tojás azé, aki tojta, de az is igaz, hogy egy tyúk tojta, és az is igaz, hogy ez az én tojásom. Mindebből az következik, hogy én egy tyúk vagyok, és ezt a tojást én magam tojtam. Igaz?

Ancsinak tátva maradt a szája. Hirtelen se bólintani, se nemet inteni nem tudott. A logikát követve bólintania kellett volna, de hogyan mondhatná azt a nagymamájára, hogy ő egy piros tojást tojó tyúk? Törte, törte a buksiját, de nem jutott megoldásra.

- Mami - mondta végül csendesen -, azt hiszem, hogy az én Bólintónim is megzavarodott.

- Látom, kicsim - mosolygott a nagymama, és szelíden megsimogatta unokája fejét -, még a szádat is nyitva felejtette zavarában.

- De te valójában nem vagy tyúk, és nem toj sz tojást, ugye? - kérdezte gyanakodva Ancsi.

- Persze hogy nem! Sőt, a Húsvéti nyúl sem tyúk. A kérdésében volt egy kis csalafintaság. Most aludj egy nagyot, s mire felébredsz, biztosan rájössz te is, hogy hol hibázott a nyúlféle logika!

A kislánynak nem kellett kétszer mondani, hogy aludjon. Nagymamája még ki sem ment a szobából, s ő már álomvilágban kergetőzött a Húsvéti nyulakkal. Délután pedig, amikor felébredt, örömmel újságolta nagymamájának, hogy rájött a furfangos kérdések nyitjára.

Te vajon kitalálod-e hol a hiba?

juditti

Üttalan

- Talán jobb lenne egy könnyebb élet - mondja, közben megkeveri a kávéját, és egy kicsi kilöttyen a sárga terítőre. Nem bánja, talán észre sem veszi. Én se szólok. Az a fanyar, csintalan mosoly az arcán. Régen én is, mint annyian mások, első pillantásra beleszerettem ebbe a mosolyba, a csillogó szempárba, amely állandó kétkedéssel, megértéssel és pillékönnyű iróniával szemléli az életet; most viszont semmit nem mozgat meg bennem. Tavaszi, szeles délután, a felhők gyorsan szaladnak egymás után. Rágyújtok, a füst megtölti tudómet; szememmel végigkövetem egy galamb zaklatott röptét a fölöttünk lévő párkányról a sarkon álló ház tetejéig. Visszanézek rá, ő is az utcát szemléli. Az asztalon csészealjok, fogpiszkáló, cigisdoboz. Hirtelen hátradől. Valami nyilván jár a fejében, azt hiszem, valami távoli dolog. Egy tánc az életért, elkészült futótűzek. Ez van a szemében is. Tegnap voltunk kint a téren, mondom. Rám néz, kérdez valami jelentéktelen dolgot, én válaszolok valami hasonlót, hümmögünk. Feltámad a szél, előkotrom a vékony kendőt, magamra terítem. Örülök, hogy napra ültünk.

- Te hülye! Ha értenéd egyáltalán, mit mondok, leesne, hogy halálosan fenyegetlek! Ne mondd, hogy nem félnél tőlem! - stílszerű, ahogy kicsusszan a kezemből a pohár. Tényleg nem direkt csináltam, de így hatást kölcsönöz a szavaimnak. Nyilván készen állt valami válasz a szája szélén, de nem számított arra, hogy valami ilyen hangzik el előtte, és látom, ahogy befulladás, és elkerekedő szemmel nézi a szilánkokat. Majd engem. Kapkod. Félek, hogy hirtelen felpofoz, de szerintem nem mer. Pedig valójában jogos lenne. Az is az lenne, ha tényleg kinyírnám, persze nem akarom. Hangok, düh és magyarázkodás tölti meg a levegőt vagy húsz percen át. Veszi a kabátját, elmegy találkozni valamelyik barátnőjével. Nem bánom. Ajtó, én közben sört nyitok, aztán megállok a barna szőnyegen. Valójában kevésbé vagyok zaklatott, mint amennyire annak látszhatok. Biztos vagyok benne, hogy legkésőbb pár óra múlva felhívom, de minek?

Az állomás előtt kockás bőröndöt cipel egy öreg, én figyelem. Megunom, elpöckölöm a csikket, megfordulok, jön-e már. Nem látom, viszont a büfé mellett valami mama mindenféle virágot árul. Odamegyek, veszek tőle spontán-tulipánt. A spontán-tulipánnak örülni fog. Visszafutok, már jön is. Messziről mosolygok, ő is. Virág, kezek, puszi. Könnyeden lépkedünk a föld felett. Jön a vonat, átveszem a táskát, ablakhoz ülünk, ropit bont, nézzük a mindenféle mezőket. Nevetünk is. Alszik, a feje az ölemben, azon gondolkodom, boldog vagyok-e. Halvány levendulaillat árad a szürke felsőjéből, szeretem. Kék csillagokról álmodik. Óvatosan mocorgok, elgémberedett a lábam. A világ a miénk.

http://farm5.static.flickr.com/4073/4781415958_32f01d84b3.jpg

A szemközti erkélyt bámulom a zuhogó esőn át. A szobában keserű tanácstalanságba fulladt a levegő. Pár lépéssel mögöttem áll, zavarodott ő is, a padlót, szőnyeget nézi, időnként engem. Nem tudja, mit mondjon, mondjon-e valamit, hozzám érjen-e. Én meg nem tudom, akarom-e. Valami elhanyagolható dolog volt már megint. Én sem tudom, mi lesz a következő mozdulatom, hogy fogok-e akármit is mondani, rá merek-e nézni. Az erkélyen megjelenik egy fekete hajú, kivénhedt díva, babakék köntöseből cigarettát húz elő. Ő is az esőt nézi, és rajta keresztül engem. Az utcai lámpák kigyulladnak. Megsimítja a vállamat, szelíd hangon beszél. Talán valami mesét mond. Hozzá bújok, érzem a mellkasát, szorosan átölel, hitetlen vagyok és elesett. Sírunk, meleg csöppek áztatják a hajamat. Azt hiszem, meg se próbál megérteni. Most minden jó, egy darabig minden nagyon jó.

Macskaköveken lépkedünk, teljesen üres az utca. Meleg fényű lámpák, minden koci alszik. Mögöttünk átfut egy macska. Szinte szökellve megyünk, kézen fogva. Valami érdekes teóriát fejteget lelkesen, én meg közben azon gondolkodom, valójában milyen ritkán látom ennyire étellel telinek. A cipőink vidáman kopognak. Bemegyünk az éjjel-nappaliba, én barackos táskát veszek, ő pedig sört és pizzás fornettit. A pénztártól visszafut még, vesz gumicukrot is, amit nekem ad. Most itt van, velem, teljesen velem és egyedül velem. Ez jó, nagyon jó. Otthon érzem magam. Megyünk, én nem igazán követem, hogy merre járunk, ő tudja. Átfutunk a Körúton, ránk dudál egy taxi. Egymásra nézünk, nevetünk, és megcsókol. Kirakatokat nézünk, ő kedvesen tréfálkodik, az örökké alvó hobók mellett elhalkulunk. Hol zajos, kábult társaságok, hol magányos költők, hol örült drogosok suhannak el mellettünk, mi meg csak megyünk a boldogság felé.

Tegnap arra jártam, a kis kávézónál. Most kevesebben voltak, mint azon a napon, és úgy éreztem, mindenki elfelejtkezett rólam. Mintha mindenki tudta volna, hogy egyszer vele voltam itt, és szándékosan néztek volna félre, hogy ne kelljen látniuk az arcom, ahogy megereszkedik a vállam, ahogy én sem nézek oda. Egy babakocsis nő jön velem szembe, a gyermek rám üvölt. Nincs kedvem visszaüvölni. Beszélgettem a villamoson egy nénivel, elmondta, hogy a sínek alatt bombák fekszenek, még a háborúból. Hümmögtem. Ő legalább ártatlan, világos, hogy nem tud semmit. Ő ilyen jelentéktelen dolgokkal nem foglalkozik, csak a káposzta árával a piacon, erre gondoltam; meg arra, hogy beteges, hogy erre gondolok. Két könyv van a táskámban, Heller és Fowles. Nehéz a táskám. Én vagyok Ferdinand, és én vagyok Bob is. Rájöttem, hogy nem is kiabálnék, ha akarnék, akkor se. Keserű ez a szikrázó napsütés.

Tegnap ott jártam, a kis kávézó felé. Még amikor kiderült, hogy arra kell mennem, átvillant a lelkemen egy kisebb, tompa fájdalom, egy pillanatnyi, szégyen-puha szorítás, de gyorsan elfeledkeztem róla. Aztán már csak akkor hasított belém, amikor tényleg ott volt. Többen voltunk, és egy picit ugyan elhallgattam, mikor elmentünk előtte, de nem szóltam nekik, így könnyebbnek éreztem. De eszembe jutott a szeme, a galamb, a terítőket azóta fehérre cserélték, sötétkéék csikkal a szegélyükön. A sárga jobban tetszett, de mégis örültem, hogy nem maradt úgy. Sokat nevtünk a többiekkel, valahol a ligetben egy padon ültünk, és rozét ittunk. Kacsákra gondoltam, kis faházakra, pöttyös bögrékre, aztán meg rá, és elveszettnek éreztem magam. Ma mosakodás közben felnevettem, és Anya bejött, és hozott nekem kakaót. Azt mondta, nem kell folyton kávé inni. Nem emlékszem, min nevettem, de nem is érdekel már. Leülök a szőnyegre, és gyerekkori képeket nézegetek. Az egyik pöttyös bögre van a kezemben, és kakaót iszom, azt keresem.

Banderas

Forró pite

A napsugarak kíváncsian belestek a konyhaablakon, és szemtelenül Amélia dekoltázsába kukucskáltak. A csinos, harmincnégy éves nő kéjesen nyújtózott egyet, akár egy jóalakott oroszlán, aztán dagasztani kezdte a gyúródeszkán várakozó tésztát, miközben a gondolatai Rolandhoz vándoroltak.

A férfi a web-kamerán keresztül tegnap kora délután is ugyanolyan vonzó hatást gyakorolt rá, mint minden más alkalommal. A nőt lenyűgözte a beszélgetőtársa ajkán vibráló huncut, kislíus mosoly és a magas homlok alatt villanó barna szempár meleg pillantása. Amélia körbevitte őt az egész házban, természetesen csak a laptopja segítségével, és bemutatta neki az egész hodályt, helyiségről-helyiségre; főhadiszállását, a konyhát hagyva legutoljára.

Roland, bár eleinte igyekezett leplezni, vérbeli romantikus volt, ráadásul kimagasló intellektussal rendelkezett. Amélia egyre jobban vágyott rá, hogy találkozzanak. A férfi őszintén mesélt a válásáról, és az azt követő depresszióról, a nő viszonzásként beszélt neki a gyakran rátörő magányról, ami még a jó barátok társaságában sem került el, és amelyen sütemények készítésével és fogyasztásával próbált enyhíteni időnként. Különböző közegekben éltek, mégis összekötötte őket az a fajta ritka harmónia, amelyben a sors csak keveseket részesít.

Amélia dúdolgatva kettéválasztotta az előtte fekvő tésztát, és a pite alsó részének szánt darabot kezdte szélesíteni. Hirtelen ötlettől vezérelve, lisztes kezével házi készítésű bodzaszörpjéért nyúlt, és töltött magának egy pohárkával. Miután csapvízzel hígította, elégedetten felhajtotta. Az isteni nedű felborzolta az érzékeit, a „dolce vita” boldog mámore minden porcikáját átjárta.

Tekintete elégedetten söpört végig a tágas, napsütötte főzőhelyiségen. Sorra vette a tészta készítésekor keletkezett szennyes edényeket a mosogatóban, a karnyújtásnyira várakozó, viaszosvászon abrosszal letakart, széles konyhaasztalt, végül a megállapodott a pitesütés hozzávalóin, a konyhapul-ton.

A jobb szélen egy tálka liszt pihent a kivajazott tepsi társaságában. Utána egy közepes edényben bőségesen megcukrozott, ínycsiklandó almareszelék következett, amely arra várt, hogy némi párolás után ízesítse a közelében heverésző illatos fahéjjal. Egy másik tálban darált dió púpozódott, hogy sütés előtt meghintse vele a pite alját, nehogy eláztassa a töltelék. A harmadik tálkában vaníliás cukor halom domborult, amelyet a majdan elkészülő sütemény tetejére kívánt szórni. Lelki szemével máris maga előtt látta a frissen illatozó, forró almás pitét; minden rendjén valónak tűnt, és úgy látszott, semmiféle gátló tényező sem akadályozhatja meg, hogy az áhított édesség elkészüljön.

Ekkor azonban halk, udvarias kopogtatás hallatszott.

- Tessék! - kiáltotta magabiztosan a nő.

Lassan kinyílt a konyhaajtó, és Roland sétált be rajta.

Nyilván hallucinálok - állapította meg Amélia mosolyogva, és mialatt a polc felé nyújtózott, hogy a helyére rakja a bodzaszörpös üveget, a vékony nyári ruha megfeszült a keblén.

- Szia - üdvözölte Roland kedvesen. - Gondoltam, megleplek. Azt mondtad, sosem zárod be nappal a kertkaput, és ha van kedvem, bármikor benézhetek. Hát, most itt vagyok!

Az Amélia kezében megbillenő üveg majdnem a konyhakőre bucskázott, de végül csak a helyére került.

Ezek szerint nem fantáziálok?

A nő megborzongott, és nem csupán az izgalomtól, elvégre senki sem tudhatja, mit rejthet beszélgetőpartnere természete, amíg élően nem találkozik vele. Roland akár egy látszólag rokonszenves, ám rendkívül veszedelmes sorozatgyilkos is lehetett volna. Felbukkanásával kétségtelenül új szintre emelte a kettejük közti kapcsolatot. Amélia tudta, hogy az események ezúttal élesben fognak zajlani, nem a virtuális térben, és ebben nem csekély kockázat rejlett. Az étel próbája azonban az evés, és valójában megértette, hogy a férfi hirtelen megtette ezt a lépést, hiszen a lelke mélyén már ő maga is jó ideje erre sóvárgott.

- Nahát! - küzdötte le a nő a meglepetését. - Ennek igazán örülök! Érezd magad otthon, épp almás pitét sütök!

- Látom - hunyorított a vendég. - Igazán jól áll neked.

Amélia a füle tövéig elvörösödött, aztán újra az üvegért nyúlt, mert rádöbbsent, hogy elfelejtette rácsavarni a kupakot. Mire megint leemelte, Roland már mellette állt, és rámosolygott.

- Kapok egy puszit?

A nő ujjai önkéntelenül elernyedtek, amitől az üveg azonnal zuhanórepülésbe kezdett volna... ha a férfi nem olyan gyors, hogy még a katasztrófa előtt a levegőben elkapja. A hirtelen mozdulattól néhány csepp ital Amélia karjára fröccsent, aki kitágult szemmel meredt látogatójára. Roland előrehajolt, és ajka gyengéden a nő bőrén csillogó nedűre tapadt. Amélia felsóhajtott, miközben a férfi lecsókolta róla a bodzaszörpöt.

- Hát, ez igazán...

Azt akarta mondani: kéjes, de az utolsó pillanatban inkább visszafogta magát. Ehelyett óvatosan a pultra helyezte az öngyilkos hajlamú üveget, és előrehajolt, hogy látogatóját baráti puszival üdvözölje... csakhogy azon vette észre magát, hogy szenvedélyesen csókolózik a férfival, akit aznap látott életnagyságban először. Roland keze meleg volt és gyengéd, ahogy a hátára simult, a nyelve pedig forró és szenvedélyes, amikor az ajkai közé siklott.

Nem lesz ez így jó - szerette volna megjegyezni Amélia, de a szája helyett a karja mozdult, és önálló életet élő ujjai ríktó, fehér sávokat festettek ismeretlen ismerőse hajába.

Roland olyan könnyedén tette fel őt a konyhapultra, mintha csak pehelycukorból lett volna, és csókolgatni kezdte. A nő elgyönyörködött a partnere fürtjeit ékesítő lisztcsíkokban, miközben maga sem tudta, mikor és hogyan, de a kényelmes nyári ruha kigombolódott rajta. Roland ujjai a tálkából szerzett hozzávalókkal sajátos ábrákat rajzolgattak a bőrére. Amélia nyakán és vállán vaníliás cukor fehérlett, a két melle közt hömpölygő kékes bodzafolyamokon mélybarna fahéj rudacs-kák lavíroztak, a combján és az ágyékán dióval kevert almapüré dévajkodott.

A férfi levetette az ingét, és hol a nyelvével, hol az ajkával próbálta átrendezni egyedi műalkotásait, amivel önfeledt öröme készítette a nőt. Amélia ereiben fellobbant a vágy tüze; izgató édességnek érezte magát, ami ajzószerként hatott rá. A férfi nyelve a mellbimbója körül körözött, majd mind határozottabb irányvonalat követve egyre lejjebb vándorolt. Lisztporos fejét végül a combjai közé fúrta, és Amélia, aki maga is tudta, hogy illetlen dolgot művel, hamarosan a hetedik mennyországbán érezte magát. Amikor élvezete a tetőfokára hágott, körmeit önkéntelenül Roland hátába mélyesztette, és eksztázisa csúcspontján hatalmasat sikoltott.

Rövidesen férfi is felnyögött, de korántsem a fájdalomtól, hanem azért, mert gyönyörtől kipirult úrnője vehemensen lepatantva a romokban heverő konyhapultról, megfosztotta az összes lényegtelennek ítélt ruhadarabjától, hogy viszonzza mindazon örömeiket, amelyekben az imént részesítette. Amélia kenegetni kezdte a férfit cukros-almás töltelékkel; a testfestés mozzanatai elmélyült összpontosításra készítették, izalmában még a nyelve hegyét is kidugta. Mindig tudni szerette volna, milyen hatást kelt egy köldök köré rajzolt gyümölcsgrafitti, és amikor elkészült, megállapította, hogy határozottan kellemes benyomást ébreszt. Örömeiben egyéb helyekre is ínycsiklandó szimbólumokat rajzolt, majd mohó érzékiséggel leette őket izgatott barátjáról. Amikor úgy tűnt, nem feszítheti tovább a húrt, Amélia hagyta a férfinak, hogy a pite hozzávalóitól itt-ott még síkos tagokkal felfektesse a konyhaasztalra, és a testébe hatoljon.

Zihálásuk és nyögéseik a konyha akusztikájának köszönhetően betöltötték a teret, és ide-oda verődtek a falak között. Amélia nem emlékezett rá, mikor élt át utoljára ilyen elsöprő élvezetet, de tudta, sokáig lesz miből erőt merítenie a sűrű hétköznapiakra. Amikor beteljesült köztük a csoda, hosszan magához ölelte Rolandot, és úgy szorította a combjai közt, mintha soha többé nem akarná elengedni. Végül összeszedte magát, és kézen fogva vendégét a fürdőszobába vezette, ahol még sokszor hozzásimult a zuhanyrózsa forró vízsugarai alatt.

- Későre jár - mondta a férfi, miután megtöröltették egymást.
- Haza kell mennem, de hamarosan ismét eljövök.

- Máskor is szívesen látlak. - Amélia szinte dorombolt, amikor búcsúzkodtak, és még azután is hosszasan Rolandról ábrándozott, amikor szerelme már rég elhagyta a portát. Egyszerre érzett boldogságot, kielégültséget és mély, szavakban nehezen megfogalmazható reménykedést. Erőszakkal kel-

http://mindmegette.hu/lapokkepkek/cikkek/112000/112597_almas-pite4.jpg

lett felráznia magát, hogy végre nekifogjon a takarításnak.

Tisztogatás közben megszomjazott, és önkéntelenül a már csaknem teljesen kiürült bodzásüvegért nyúlt, de a keze félúton megdermedt. Ráébredt, hogy hosszú-hosszú időre eltelt az édességekkel.

Mire a férje hazaért, mindent rendbe rakott, és a konyha makulátlanul ragyogott.

- Nem úgy volt, hogy almás pitét sütsz? - Az ura arcán gyanakvás suhant át, de a férfi végül csak legyintett egyet. - Mindegy, mi van vacsorára?

- Hétköznapi van, mi lenne? - mosolyodott el az asszony, aztán vállat vont. - Csináltam egy kis spenótot tükörtojással...

Maggoth

Joe bácsi és a panel-kecske

(Riport egy találékony emberrel)

- Jó napot kívánok, Humbug Elemér vagyok a Talmi TV híradójának riportere. A következő riportunk alanya pedig nem más, mint Joe bácsi, aki hihetetlen leleményességéről vált hírhedtté az elmúlt napokban. A helyszín pedig a Fővárosi Büntetés-végrehajtási Intézet, ahová Joe bácsit zárták be jogerős bírói ítélettel a leleményessége jól megérdemelt jutalmául.

- Mondja Joe bácsi, hogy is volt ez?

- Az úgy volt, hogy én már idejét sem tudom, mióta voltam rokkant nyugdíjas, mert a háborúban levitte az egyik lábamat térdből egy gránát. Aztán ki tudja miért, egyszer csak kaptam egy levelet, miszerint én olyan vagyok, mint a makk: kemény és egészséges, így akár vissza is mehetnék dolgozni. Nosza, gondoltam is, milyen jó már nekem. Fogtam hát magam, és mint egy szöcske elugráltam a régi munkahelyemre, hogy visszakapjam az állásomat, de mikor odaértem, láttam, hogy ahol régen a gyár volt, ahol rakodómunkás voltam, ott most egy nagy böszme épület van. Azt hiszem, pláznak híjják. Nem volt mit tenni, bementem hát a hivatalba, hogy segítséget kérek. A jóember, aki az ügyemet intézte, azt mondta, menjek a munkaügyi központba, hát én odamentem, és jelentkeztem, hogy dolgozni akarok. Az a nő meg csak nézett rám bután az asztal mögött, majd megkérdezte: - és mégis mit gondolsz, hova kell egy féllábú ember? - Na gondoltam is magamban, nagy segítség vagy te nekem lelkelem galambja, ha még te sem tudod,

-- akkor én honnét tudjam?

- És ezután mit tett?

- Hát mit tettem vón, hazamentem. A kapuban összeakadtam a szomszédal, elmondtam neki, hogyan jártam, mire ő azt mondta, tudja a megoldást. Na remény gyűlt szürkehályog szememben. Azt mondta, menjek be a hivatalba, mert van egy olyan program, hogy a rászorulóknak osztanak magokat meg kecskét vagy disznót, hogy abból éljenek meg önellátó módon. Magok meg kecske? Visszakérdeztem, mert a fülem sem jó azóta a nagy robbanás óta... tudja, a légnyomás. De mégis csak jól hallhattam, mert ugyanazt mondta el ismét. Azt mondja, ő is kapott mindenféle zöldség magot, és azóta egész kis veteményese van a panel tömb nyolcadik emeletén lévő erkélyén. Gondoltam, akkor nekem miért ne lehetne ugyanez a tizediken. De mivel késő volt, már aznap nem értem volna el a hivatalt, így megettem vacsorára azt a két zsemjét, amit még a múlt héten vettem, aztán lefeküdtem aludni.

- És másnap elment a hivatalba?

- El én fiam. Éjjel megálmondtam a jövőt... láttam magam, mint Mágnes Miska. Na szóval, reggel felkeltem, és beszökdécseltem a hivatalba, ahol benyújtottam az igényt egy darab állami kecskére, és magokra. De mondtam, hogy nekem nem kell zöldség, csak fűmagot kérek...

- Miért pont fűmagot?

- Ha nem szakítanál állandóan félbe, akkor elmondanám.

De amúgy a jóember is pont ilyen értetlenül nézett rám, de mondtam neki, ne törődjön semmivel, adja a fűmagot, mert nekem orvos írta fel a gyomorfekélyemre...

- És kapott fűmagot erre a nyilvánvalóan valótlan indokra?

- Mért ne kaptam vón? Maga szerint, ha orvos lenne az a jóember, akkor a hivatalban osztana állami kecskét meg fűmagot? Ugye hogy nem! Na ebből indultam ki én is...

- ...

- Na szóval megkaptam a kecskét, meg a zsák fűmagot. Nagy nehezen hazanavigáltam a kecskét, bepaszíroztam a liftbe, és irány a tizedik emelet.

- Kapott kecskét, miközben panellakásban lakik?

- Mért ne kaptam vón? Én nem mondtam, hogy panelban lakom, az igénylő lapra nem írtam rá az emeletet sem, a jóember biztos azt hitte, hogy kertés ház. Meg hát amúgy is. Ugye maga sem gondolja komolyan, hogy ebben az országban nem egyenlők az emberek. A rászoruló az kérem rászoruló a kertésben is, meg a panelban is. Vagy nem? Na mindegy, szóval megvolt a kecske.

- És mit akart maga kezdeni egy kecskével egy panelház tizedik emeletén? Azt minden nap legeltetni kell. Csak nem gondolta, hogy majd pórázon fogja lehordani a parkba?

- Ej fiam, hát te is elhitted, hogy a fűmag nekem kell? Felhívtam a maggal az egész lakást, és jól belocsoltam. Aztán vártam, vártam... addig a kecske is várt. Aztán olyan szép pázsitot lett, hogy azt még az öreg Poldi bácsi is megirigyelte vón.

- A panelban?

- Ott hát, fiam. Hát eddig nem figyeltél? A kecske olyan boldog volt, hogy csak úgy adta a tejet...

- Nem kicsi annak a kecskének az a lakás?

- Már miért lenne kicsi?

- Annak mozgásigénye is van, nem?

- Az is meg van oldva, fiam. Mondtam már, megálmodtam a jövőt! Emlékszel még, régen a játszótereken volt az a mókuserék, amin a kölykök futkorásztak. Na mivel a villanyomat kikapcsolták már régen, és a kecsketejet hűteni kell, különben megromlik, hát építettem egy olyat a szobába, a közepébe beleraktam egy generátort, a kisebbik szobából meg akkumulátor telepet csináltam. A kecskét felraktam a tetejére, azt hadd rohangáljon rajta. Ha meg elfárad, majd megyen minden az aksiról.

- Ejha, maga tényleg találékony... De nem lesz bűdös a kecskétől?

- Áááá, már miért lenne? A kecskeszar az nagyon jó trágya, fiam! Havonta egyszer jönnek az arborétumból és megveszik. Szerződés van rá kötve. A kecske vizeletét pedig összegyűjtöm, és egy kis cukor hozzáadásával pálinkát főzök belőle, mivel száz literig teljesen adómentes (mondjuk a felett is, ha ügyes az ember, de ezt csak halkán súgom meg).

- Pálinkát? A kecske vizeletéből? Te jó ég!

- Ugyan már, mit finnyáskodol itt fiam? Elolvastad már valaha is valamelyik ételed címkéjét, hogy mi van benne? Egy csomó műanyag... Inkább örüljél, hogy ez száz százalékig természetes. A márkanévem is ez: Naturál Pálinka.

- És maga ezt issza?

- Dehogy iszom! Bele is döglének... gyógyszert szedek a szívemre... de el lehet adni. Közeli környezetben legális az is. Azt ugye az az Einstein gyerek is megmondta, hogy minden relatív. A Föld-Nap távolsághoz képest ezen a bolygón minden

ember a közeli szomszédom, így aztán árulom bátran. A minap is eladtam belőle egy csomót.

- És veszik?

- Hogyne má fiam, ez Hungarikum!

- És ebből meg lehet élni?

- Nem teljesen, de ez még nem minden. Egy másik szomszéd mondta, hogy azt hallotta a tv-ben, hogy akinek nincs munkája, az menjen, szedjen gombát. Na rá is uszítottam erre a gomba dologra az asszonyt, mert rögtön megláttam ebben is a jövőt.

- A gombászásban?

- Abban fiam. Hetente kétszer elhajtom az asszonyt a kecskefejés után gombászni.

- És mit csinál a gombával?

- Hát mit csinálnék? Bevizsgáltatom!

- És megéri? Statisztikai adatok bizonyítják, hogy a gombából a természetők sem tudnak megélni.

- Mert nem jól csinálják!

- Miért, maga hogy csinálja, Joe bácsi?

- Hát úgy, hogy a jó gombát azt odaadom a kecskének, mert a biznisz a bolondgombában van.

- A bolondgombában?

- Abban hát! Kiszáritom, megőrölöm, összekeverem egy kis szárított levendulával, hogy jó illata legyen, és illatosítóként árulom a környék suhancainak.

- Minek azoknak illatosító?

- Hát hogy elszíjják! Maga nem hallott még a legális drogokról? Ej fiam, hát milyen riporter vagy te? Ebben van a nagy pénz. Meg a fogkefékben.

- Milyen fogkefékben?

- Nem mondtam vón még? Havonta egyszer megnyírom a kecskét. Jó erős szőre van. Abból meg mogyorófaágból gyártok fogkeféket. Száz százalék természetes alapanyag, és csak ötszáz darabja. A bio-őrültek úgy veszik, mint a cukrot.

- És mennyit keres így havonta?

- Hát, van mit a tejbe aprítani. A kecsketejből összejön havonta kb. tízezer, a kecskeszARBól ötezer, a pálinkából is megvan vagy húszezer. A fogkefék is hoznak kb. tizenötezeret havonta, de legjobb a gomba-levendula illatosító, mert az hoz magában vagy harmincötezeret az asztalra, plusz ott van még a megtermelt villanyáram, amivel lengőkábelben az erkélyablakon át ellátok immár vagy három szomszédot. Na az is hoz vagy harmincezeret havonta.

- Gyors fejszámolással is száz felett járunk már. Az azért nem rossz...

- Óóó! Haggyad már fiam. Apróból nem él meg az ember.

- Van még más is, Joe bácsi?

- Persze, fiam! Adtam fel az újságban hirdetést.

- Miféle hirdetést?

- Hát társkeresőt. Tudod, fiam! Az a burkolt szexhirdetés.

- Ugyan már, Joe bácsi! Nem öreg már maga a szexhez?

- Én igen, de a kecske még csak gida...!

- Hogy mi?

- Jól hallod! Hirdetést adtam fel, hogy „egy bevállalós gida keresi jómódú mindenre nyitott, kényeztetésre vágyó partnerét.”

- Maga prostituáltat csinált a kecskéből?

- Na hallod fiam, ki kell használni minden lehetőséget, ha azt mondják az embernek legyen önellátó.

- Ez nagyon perverz. És erre van kereslet?

- Hogyne lenne. Szerencsére elég sok a beteg ember, no meg a ronda is. És mivel még gida korban van, így a pedofilok is komoly érdeklődést mutatnak a dolog iránt. Így hát átlagosan hetente legalább két kuncaft van. Alkalmanként tízezer a bio-sex, ez testvérek között is havi nyolcvan legalább. Így már havonta az majdnem kétszáz. Ehhez jön még az én és az asszony nyugdíja. Abból meg már elvagyunk rendesen.

- Nem gondolja, hogy ez állatkínzás?

- Ja, fiam, azzal is fel lettem jelentve.

- Ki jelentette fel?

- A zöldek.

- Kik?

- A grínpiszesek, vagy hogyan híjják őket. Kérdeztem is tőlük, hogy miért a kis embert baszogtatják ők is, mire azt válaszolták, hogy a múlt héten Paksról elhajtották őket a rendőrök, és kellett valami könnyű préda, hogy bekerüljenek az újságba. De velem rossz lóra tettek, mert a bíró ejtette az állatkínzás vádját.

- Hogy-hogy ejtette?

- Hát gondolom, mert jól érveltem.

- Mivel érvelt?

- Mondtam a bírónak, hogy ez kérem, nem igaz. Az a kecske nagyon is egészségesen élt. Ápolt volt a rendszeres nyírás miatt, volt neki dögvével kaja, pia, szex, fitness. A királyok sem élnek ennél jobban...

- Akkor miért van mégis rács mögött?

- Hát mert valakinek csíphettem a szemét. Jöttek az elektromos szolgáltatótól, és közölték velem, hogy nem szabályos a generátorom. Mondtam, hogyne lenne már szabályos. Harminc éve még a TSZ generátora volt, onnan privatizáltam a rendszerváltáskor, van neki még szabványszáma is. Akkor meg jöttek azzal, hogy az akkumulátorok balesetveszélyesek, meg hogy a lengőkábeles áramszolgáltatásom sem szabályos, és különben is, akár mit is csinálók, rám húzzák a vizes lepedőt, mert ők a monopol izék, és rontom az üzletüket.

- Ezért van rács mögött?

- Dehogy, ezért csak pénzbüntetést kaptam, amit nem tudok majd kifizetni, mert a fogyasztóvédelmi hatóság szerint a pálinkám sem alkalmas emberi fogyasztásra. Hiába mondtam, hogy az oroszok anno megitták a kölnit is, ez meg hát mégis csak természetes alapanyag, lefoglalták az összes pálinkát. Belekötöttek még a fogkeféimbe is. Szerintük a kecskeszőr nem alkalmas erre.

- Az az igazság, hogy szerintem sem.

- Ugyan már, fiam! Hogy ez a modern kor milyen finnyás! Az én kölyökkoromban még disznószőrökből készültek a fogkefék. A kecskeszőr vaj mitől lehet rosszabb? Hiába, ma már a műanyag a szabvány... szóval azt is mindet lefoglalták, és amiatt is kaptam egy nagy pénzbüntetést.

- De miért van börtönben?

- Na mégis miért? Rám verték,

hogy drogot árulok, pedig az nem is drog volt, hanem illatosító. Rá is volt írva minden csomagra, hogy „illatosító, emberi fogyasztásra nem alkalmas”. Hát tehetek én róla, hogy a suhancok mindent elszíznak? De hiába, ezt a balhét el kell vinnem. No meg aztán adócsalás vádja is volt, mert hogy nem adóztam le semmi után. Nem is értem, miért kellett volna adóznom. Ha én önellátó kell, hogy legyenek, legyen az az állam is. Aztán bevádoltak, hogy szexuális szolgáltatást árulok a kecske által. Egyedül a trágyába nem kötöttek bele... meg a ház előtt a friss betonba. Pedig abba kellett vón belekötni, legalább derékig!

- És mi van a kecsketejjel?

- Jó, hogy mondd, fiam!

- Abba is belekötött a fogyasztóvédelem. Szerintük csak saját fogyasztásra alkalmas, kereskedelmi célokra nem, mert nem EU szabvány szerint lett fejve. Még jó, hogy a boltokban tejként kapható savó EU szabvány... hiába! Mondom én, hogy a műanyagok világát éljük!

- És most mit fog tenni?

- Mit tehetnék... ülök pár évet, aztán hajléktalan leszek.

- Miért lenne hajléktalan?

- Mert kilakoltattak, hogy nem rendeltetésszerűen használtam az ingatlant. De hát ők mondták, hogy adnak kecskét, meg magokat, aztán lássam el magam. Biztos arra gondoltak, hogy ketten az asszonnal elvagyunk egy hónapig néhány liter kecsketejen, meg pár marék fűvön...

Nem mindennapi történetnek lehettek tanúi kedves, nézőink. Egy találékony ember felemelkedését és bukását követhették nyomon, ami hamarosan megismétlődhet, mert azt az információt kaptuk, hogy Joe bácsihoz hasonlóan sokan mások is igénybe vették az állami kecske és/vagy disznó igénylés lehetőségét a város számos lakótelepén, és a környező erdőben is alig nő már gomba. Vigyázzanak az önellátással...

Humbug Elemér riportját láthatták Budapestről a Talmi TV közvetítésében.

JeepCKing

http://farm4.static.flickr.com/3145/2856314417_bc72e0b59c.jpg

Joe bácsi az orvosnál

- Adj' isten, Doktor úr!
 - Jó napot, Joe bácsi! Hogy vagyunk, hogy vagyunk?
 - Hát hogy lehetnék, ha ide jöttem... nem túl jól.
 - Az a jó, Joe bácsi... az a jó. Addig van nekem munkám...
 Mi a panasz?
 - Azon kívűl, hogy kevés a nyugdíjam? Mostanában sűrűn fáj a fejem... majd' minden nap.
 - Ezen ne csodálkozzon, Joe bácsi. Amilyen világot élünk... na és mondja, szédülni nem szokott?
 - Jaj, dehogyis nem. Olyankor lábra állni is alig bírok...
 - Mérünk egy vérnyomást, jó?
 - ...
 - Hát ez bizony magas, Joe bácsi. Na, írok is fel magának két tablettát magas vérnyomás ellen, meg egyet a fejfájására. Na, tessék felöltözni, és akkor végeztünk is.
 - Maga lehet végzett, de én még nem fejeztem be.
 - Más is van még? Na, akkor mondja gyorsan, mert nem érek ám rá.
 - Egész nap rendel, akkor meg hova siet?
 - Darabra kapom a pénzt a betegek után, nem a velük eltöltött időre, és a mai kvóta még nincs meg... na, mondja, mi a panasz még?
 - Valami nincs rendben még itt. Szúrást érzek szívűtájékon...
 - Hát vegye le a melléről az „Éljen a Nyugdíjas Mozgalom” kitűzőt, lehet az lesz a baj...
 - ...
 - Na, hadd hallgassam meg a mellkasát... hát pedig itt minden rendben van. Na de biztos, ami biztos, írok fel magának rá gyógyszert. Ha a panaszok nem szűnnek, jöjjön vissza. Végeztünk?
 - Nem is küld el kivizsgálásra, hogy megtudjuk, mitől lehet?
 - Ugyan már, Joe bácsi. Mit gondol maga, bírja azt a TB? Megvizsgáltam, írtam fel rá gyógyszert. Ha az nem használ, írunk fel másikat, és ha az sem használna, akkor talán kivizsgálhatjuk... ha még él.
 - Ja, értem! Mert addigra már költöttem annyit gyógyszerre, hogy lesz pénz a kivizsgálásra, mi?
 - Na, ne gúnyolódjon, Joe bácsi. Legyen már magában egy kis empátia! Valamiből élni kell a gyógyszergyártónak is... az is ember. Végeztünk?
 - Nem. A hátam is fáj folyton, a nyakam és a vállaim is. Néha mozogni is alig bírok.
 - Szokjon hozzá, a maga korában már az lenne természetellenes, ha nem így lenne. De hogy lássa, én is ember vagyok - meg hát ugye jutalékot kapok a felírt mérgek után - írok fel magának gyógyszert remuás fájdalomakra.
 - De hát meg sem nézte! Honnan tudja, hogy ez reumás fájdalom?
 - Maga az orvos, vagy én?
 - Hát, ahogy elnézem, így akár én is lehetnék az...
 - Ez a rutin, Joe bácsi.
 - Hány ember halt már meg rutinból?!
 - Na, nem kell itt pánikolni, Joe bácsi. Higgye el nekem, amíg ezeket a pirulákat szedi, nem lesz semmi baja.
 - Amíg szedeeeeeem? Ezzel mit akart mondani?
 - Hát hogy jó ideig, lehet, élete végéig szednie kell ezeket, ha azt akarja, hogy minden rendben legyen. Ez tökéletesen enyhíti a tüneteit majd. De ne aggódjon, az már nem olyan sok idő...
 - Csak enyhíti? Olyat írjon fel nekem, amittől meggyógyulok, ne olyat, amittől csak nem lesznek tüneteim!
 - Mit képzél maga, Joe bácsi?! Maga szerint hülyék dolgoznak a gyógyszergyárak laborjaiban? Ha minden embert meggyógyítanánk, akkor miből élnék én, és a gyógyszergyártók?

- Mondjuk, munkából, mint a normális emberek?
 - Na, szép! Nem azért jártam hét évig orvosira, hogy utána dolgozzak! Na, öltözzön szépen, mert már túllépte az időkeretét.
 - De én még nem végeztem!
 - Még mindig van nyomora? Hát maga egy kész aranybánya nekem... na, mondja!
 - Vesetájékon is érzek némi tompa fájdalmat, és a vizelés is éles fájdalommal jár. Nem lehet, hogy vesekövem van esetleg?
 - Ugyan már. Dehogy van... valószínűleg csak felfázott egy kicsit.
 - Már három hónapja így van.
 - És még csak most jött el velem hozzám? Hogy maga milyen felelőtlen és nemtörődöm.
 - Nem kritikát kértem, Doktor úr, hanem orvosi szakvéleményt és gyógymódot.
 - Írok fel magának rá egy tablettát és egy kenőcsöt. A kenőccsel vesetájékon kenegesse, a tablettából pedig vegyen be naponta 3X2-t.
 - 3x2-t? Nem fog az túl hamar elfogyni?
 - Ez a cél... akkor majd írunk fel másikat. Végeztünk, vagy még akar pár marék gyógyszert?
 - Akar a fene, de sajnos ez még mindig nem minden. A fülem is cseng állandóan... mind a kettő.
 - Aha, értem. Lehet, hogy a fejfájása okozza.
 - Csak lehet?
 - Hát honnan tudjam én, hogy mitől cseng magának a füle? Legyen megértő. Ezer oka lehet, kell egy kis idő, míg beletrafálok...
 - No, jól van. Akkor meg fog szűnni az is, ha szedem a fejfájásra írt tablettákat?
 - Lehet, de nem biztos... talán, ha nem vált krónikussá. De az lesz a legjobb, ha írok fel arra is valami gyógyszert.
 - Jaj, jaj!
 - Mit jajgat?
 - Azon gondolkodom, hogy vajon mennyire drágák ezek a gyógyszerek...
 - Hát nem olcsók, viszont egészen újak és modernek.
 - Ez azt jelenti, hogy nagyon jók?
 - Nem, ez azt jelenti, hogy ha ezeket írom fel, akkor több jutalékot kapok a gyógyszergyártótól, és hogy még nincsenek hosszú távú tapasztalatok a gyógyszerekkel kapcsolatban. Ezért jobb őket időseknek felírni, mert így nem is lesznek ilyen tapasztalatok...
 - Hát ez nem hangzik valami túl jól. Nem tudna valami olcsóbbat felírni?
 - Döntse már, mit akar: spórolni, vagy gyógyulni?
 - Mindkettőt, ha lehet.
 - Hát persze... én is szeretnék egy dögös szőke bombázót, aki egyszerre szép is meg okos is... de hát vannak dolgok, amik nem úgy működnek, ahogy mi szeretnénk.
 - Maga nem egy túl kedves ember, Doktor úr.
 - Nem is azért fizetnek... na, végeztünk?
 - Azt hiszem, igen. Vizontlátásra, Doktor úr!
 - Úgy legyen, a mielőbbi vizontlátásra!

1 óra múlva:

- Jó napot, Doktor úr!
 - Már megint maga az, Joe bácsi? Hát mi a baja már megint?
 - Kéne nekem még egy gyógyszer, Doktor úr!
 - Miféle gyógyszer?
 - Nincs valamije ezer forintért éhezés ellen?
 - Minek az magának?
 - Most jövök a patikából... kiváltottam a gyógyszereket, és ennyi maradt a nyugdíjamból egy egész hónapra...

JeepCKing

Levellet kaptam sorozat 03.

Levellet kaptam Magyar bucótól

Mivel felelősnek érzem magam Földünk élőlényei iránt, elhatároztam, hogy szót emelek érdekükben. Küldtem egy körlevelet az összes jelenleg veszélyeztetettnek minősített faj képviselőjéhez, melyben megkértem őket, hogy meséljenek egy kicsit magukról. Úgy vélem, ha tudomást szerzünk róluk, ha valamelyest megismerjük őket, talán jobban odafigyelünk és vigyázunk rájuk.

A második levél palackpostával érkezett, egyenesen a Dunából halásztam ki:

Kedves olvasók! Nagy örömmel fogadtam a felkérést, hogy bemutathassam fajunkat. Magyar bucónak hívnak, s akik halászattal foglalkoznak, azok számára bizonyára nem vagyok ismeretlen, hiszen társaimmal együtt megtalálható vagyok Magyarországon összes nagyobb folyójában. Itt fejlődött ki a fajunk, itt élünk, itt halunk, mint hal a vízben. Elnézést, ezért a buta szójátékért!

Szóval, a sügérféle halak családjához tartozunk, s az emberek határtalan fantáziájának köszönhetően egészen sokféle néven váltunk ismertté. Például: barátbunkó, czingli, gócz, kóczhal, kolcz, kosz (még ilyet!), magyar-kócz, orsóhal, orsóüveg...

Méretünk tekintetében nem vagyunk éppen kolosszálisnak mondhatók, hiszen felnőtt korunkban sem jellemző, hogy 20-30 cm-nél nagyobbra nőjünk. Orsószzerűen megnyúlt testünk apró, érdes pikkelyekkel fedett. Hátunk és oldalunk sárgásbarna, melyet 6-7 sötétebb folt díszít, hasunk viszont jóval világosabb, fehéres.

Nagy szemünket egymástól függetlenül tudjuk mozgatni, ennek köszönhetően most, írás közben is egyik szememmel folyamatosan a környezetemet pásztázom, hogy elkerülhessem a rám leselkedő veszélyeket.

Társaimmal a sebes sodrású vizeket kedveljük leginkább, partközelségben ritkán tartózkodunk, mert azt szeretjük, ha sok víz vesz körül bennünket, mely folyton áramlik.

Szaporodásunk is a folyók erősebben áramló homokos, sóderes szakaszaihoz köt bennünket. Nöstényeink előre elkészített fészekgödrökbe rakják ikráikat (nagyjából ötezer darabot), s a fészekre az ikrák megtermékenyítése után vékony kavicsréteget borítunk, védve utódainkat.

Izgalmasan mozgalmas az életünk.

A halászok rendesek velünk, mert ha véletlenül a hálójukba keveredünk, mindig visszadobnak a vízbe, de a folyókon épülő vízlépcsőkkel nem tudunk megbarátkozni, mert ezek lassítják a víz áramlását, a duzzasztók felső szakaszain pedig izzapossá válik az aljzat, ami komolyan veszélyezteti szaporodásunkat, s ezáltal létünket.

Természetesen, sajnos, a vízszennyezés is sok társunk halálát követeli, éppen úgy, mint bármely más vízben élő faj esetében. Ezért, kedves Emberek, a legnagyobb kérésünk felétek az, hogy vigyázzatok a folyók tisztaságára, sokunk élete múlik ezen! Hálásan köszönünk mindent, amit értünk tesztek, és ne feledjétek, hogy amit értünk tesztek, azt önmagatokért is tesztek, hiszen a természet védelme közös ügyünk!

Névjegy:

Magyar bucó - Zingel zingel

Gerincesek törzse, sugarasúszójú halak osztálya, sügéralakúak rendje, sügérféle családja.

Magyarországon fokozottan védett faj, eszmei értéke: 100.000 Ft.

juditti

Királyság

- Enyém az erdő! Én vagyok a király! - üvöltözte Rontó Panci, amint keresztülcsörtetett a Tiszta Erdőn.

- Jaj nekünk! - sügtak össze mögötte sóhajtozva a fák, és Nagy Pancit, régi királyukat siratták.

- Nem is búsul az apja halála miatt. - dohogta egy vén bagoly az egyik ágon álmosan hunyorogva.

- Nagy Panci jó király volt, de a fia tönkreteszi az erdönket. - zizegték kétségbeesetten a levelek.

Rontó Panci közben fütyült a világra; habzsolt és szemetelt, tört és zúzott mindent, mert végre hatalma volt, hiszen ő volt a király. Megállt a Százéves Tölgy előtt, kaján vigyorral méricskélte a fát, majd zsebéből előrántva a bicskáját, könyörtelen vonásokkal belevészte a Tölgy kérgebe, hogy „Rontó Panci az új király!” Madarak, őzek, nyulak, s mind, akik látták e szörnyű tettet, jajongva szaladtak szerte, hogy megvigyék a Tiszta Erdő minden szegletébe a rémséges hírt.

Rontó Panci királysága rettegést hozott, és pusztulást. A király saját kézzel vágott ki minden fát, amelyik nem hajlította

meg gerincét, aszerint, hogy Rontó Panci éppen mit kívánt. A fanyűvő, kéreghasító, fészekromboló gépek fáradt olaját a Tükör-tó vizébe engedte bele, és mocskos, émelyítő szeméttel árasztotta el az erdő talaját, csak mert megtehetette. Hiszen ő volt a király.

A Tiszta Erdőt először a madarak hagyták el, mert nem maradt fa, amin a fészük biztonságban lehetett volna, aztán szép sorban, a többi állat is követte őket, mert a föld meddővé, a víz ihatatlanná vált, halak százai szenvedtek benne olajos-szutykos kínhalált.

A Tiszta Erdő előbb Mocskos Erdővé, majd Halott Szemétteleppé változott. Rontó Panci királysága saját szennyében fuldokolt. A kegyelemdőfést, végül egy erdőtüz pokla adta meg, amit a király hanyagul elhajtított égő szivarja okozott, magával sodorva eme iszonytató lángsírba Rontó Pancit is.

Az egykor Tiszta Erdő helyén most üszkös, kopár pusztaság áll, és a Tükör-tó már csupán egy bűzös-dögletes mocsár.

juditti

A legsötétebb óra (The Darkest Hour)

Az előzetes beharangozók alapján ez a film is csak egy átlagos inváziós akció-sf-nek nézett ki. Pár napja azonban volt alkalmam megtekinteni, és azt kell mondjam, kellemesen csalódtam. Talán nem sokat mond a rendező, *Chris Gorak* neve így elsőre, de ha felelmegetem, hogy ő jegyzi a *Tombstone – Halott város* (1993), a *Különvélemény / Minority report* (2002), és a *Harcosok Klubja / Fight Klub* (1999) filmtörténeti remekeket is, talán jobban elhelyezhető.

Szóval a fenti címmel rendelkező mozi alaptörténete a következő: két amerikai fiatal szoftvertervező (Sean és Ben) Moszkvába utazik, hogy ott egy svéd „üzlettársukkal” (Skyler) egy új, zárt közösségi hálózatot mutassanak be, amely csak világszerte készülő, s elvezeti a fiatalokat a legjobb bárókba, bármely nagyvárosban. Ez azonban nem egészen úgy sült el, ahogyan gondolták, így a sikertelen bemutató után egy klubban múltatják az időt, ahol összeismerkednek két amerikai lánnyal (Natalie és Anne), és megjelenik Skyler is. Ekkor érkeznek meg a különös fényben játszó idegenek, s így ötven beszorulnak a bár alagsori raktárába. Mire néhány nap múlva kimerészkednek, azt tapasztalják, hogy szinte az egész város kihalt...

Az egész előzetesen engem kissé a Skyline nevű, nem éppen jól sikerült filmre emlékeztetett, emiatt is vágtam bele kissé kétkedően. Az első fél órában több párhuzamot is felfedeztem az előbb említett alkotással, de aztán szerencsére egészen másfelé tereltek a szálakat, s a továbbiakban egy egészen remekbe szabott, kellemesen borzongató, mindazonáltal szórakoztató filmet hoztak tető alá a készítők.

A színészek fiatalok, bár nem teljesen ismeretlenek. A Sean-t alakító, 1985-ös születésű *Emile Hirsch*-t láthattuk már a *Szüzet szüntess* (2004), az *Út a vadonba* (2007), valamint a *Speed Racer – Totál turbó* (2008) című mozikban. A Ben-t alakító, szintén '85-ös *Max Minghella* szerepelt többek között a *Hogy veszítsük el barátainkat és idegenítsük el az embereket?* (2008), a *Social Network – A közösségi háló* (2010), valamint *A hatalom árnyékában* (2011) című filmekben. A Natalie szerepében menekülő *Olivia Thirlby* (1986) játszott már *A mindenttudó* (2009), és a *Csak szexre kellesz* (2011) című romantikus komédiákban. *Rachael Taylor*-t (1984), aki jelen filmben Anne-t alakítja, felfedezhettük már a kevésbé jól sikerült *Valami van odalent*-ben (2005), valamint találkozhattunk vele a *Transformers*-ben (2007). A Skyler-t alakító, már kevésbé fiatal (1979-es) svéd *Joel Kinnaman* ismerős lehet az amerikai feldolgozású *A tetovált lány*-ból, valamint a mostanában futó *Védhetetlen*-ből is.

Játékuk ugyan nem ér fel a Shakespeare-i színészek magaslatáiba, de hitelesen alakítják az általuk megformálendő karaktereket. A forgatókönyvírók szerencsére odafigyeltek arra, hogy a szereplők ne cselekedjenek ellentmondásosan, s bár van egy-két megkérdőjelezhető jelenet, ezek csak utólag tűnnek fel.

A film képi világára erősen hat a környezet, vagyis a helyszínül szolgáló Moszkva. A monumentális épületek, terek remek alkalmat adnak arra, hogy a szereplők több helyszín között futkossanak, és hatásos ellenpontot képeznek a menedékszálló bár alagsori raktára, valamint az egyik jelenetben főszerepet kapó, Faraday-kalitkává alakított lakás között. A CGI is profi munka, s bár tudjuk, hogy számítógép generálta a látványelemek jó részét, a film nézése közben ez eszünkbe sem jut.

A zenére sem lehet panasz, hiszen az a *Tyler Bates* jegyzi, aki már többek között a *Holtak Hajnala* (2004), a *300* (2006), a *Watchmen: Az őrzők* (2009) és az *Álomháború* (2011) című filmek zenéjét is.

A történet kibontása, a pusztulófélben lévő város bemutatása, a mellékszereplők behozatala, megjelenítése egyébként profi munka, és az orosz színészek sem maradnak el semmivel a többiekétől. A túlélők közötti kötelék természetesen egyre erősödik, s bizony – mint ahogyan az várható – a végére még némi románc is kialakul Sean és Natalie között. Azonban – ami viszont meglepő, ámde mindenképpen pozitív – nem jutunk el a „kötelező” ágyjelenetig. Sőt, még egy csók sem csattan el.

Egyetlen komolyabb problémát láttam mindössze, ez pedig – szokás szerint – az idegenek, akikről nemigen tudunk meg semmit. Most sem sikerült egy épkezláb motivációt kitalálni nekik, legalábbis ami az emberek szisztematikus legyilkolására vonatkozik. Viszont a velük kapcsolatos apró információmorzsákra szépen rájönnek a karakterek.

Összességében azt lehet mondani, hogy **A legsötétebb óra** egy határozottan kellemes esti szórakozást biztosító inváziós akció-sf mindazok számára, akik nem várnak az efféle moziktól túl sokat. Talán már csak egyet nem értek: hogyan kapcsolódik a cím a tartalomhoz...?

Jimmy Cartwright

Élet

Ha nem lenne sötétség,
Nem lenne fény.
Ha nem lenne anyag,
Úgy nem lenne tér.

Ha nem lenne sok,
Akkor nem lenne egy,
Ha nem lenne völgy,
Akkor nem lenne hegy.

Ha nem lenne gazdag,
Úgy nem lenne szegény,
Ha nem lenne asszony,
Úgy nem lenne legény.

Ha nem lenne hang,
Akkor nem lenne csend,
Ha nem lenne káosz,
Hát nem lenne rend.

Ha nem lenne öröm,
Tán nem volna bánat,
Ha nem lenne ember,
Úgy nem lenne állat.

Ha nem lenne csúnya,
Úgy nem volna szép,
Ha nem látná senki,
Úgy nem volna kép.

Ha nem lenne isten,
Hogy élhessünk benne...
Ha nem lenne lélek,
Úgy semmi sem lenne!

Norton

Óra-kép

Tizenkét óra forog az égen,
egy csillag születik keleten éppen.
Tíz vendég fog a házában lakni,
s egymással jól vagy rosszul élni.
A te dolgod annyi, hogy megfelejtsd e képet,
s feloldd a varázst, mi ideszegez téged.

angyalka146

A döntés

Talán búcsúznunk kellene...
Hiszen nem lépünk se arra, se erre...
Nem tudom, miért vonzzuk egymást,
és gyáván miért halogatjuk a találkozást.

Mondd, mitől féltünk? Talán attól, hogy
Ámor szerelemre lobbantja éntünk?
És mi van, ha nem történik semmi?
Meddig fogunk még egymástól távol élni?

Ha pedig szerelem ébred bennünk,
nem volna jó újra együtt lennünk?
Feloldódnunk egymásban, forrón égni...
S a világot kizárva álmunkban élni...

Amaranth

A hattyúk siratója

Összetörve, elterülve,
név nélkül körbe-körbe
futkosás.

Pusztá házfalak vagyunk,
és minden mondatunk
elbújdosás.

Csepp könnytől elreped,
ajkunk oly hideg -
lélektoldalék.

Szűzfehér szavak,
míg bántanak:
még reánk vár az ég.

Elhalkulunk,
harmatunk
felszárad, füstje szürke.

Hűlt helyén
te, s én,
összetörve, elterülve.

Banderas

Hol van a hősöm?

Egy füledt éjjel, éppen éjfél után,
kilépek a házamból, s egy árnyék vetül rám,
tudom, nem kéne, mégis félek egyedül,
hol vagy, én hősöm, ki velem majd elrepül?

Hol van a hősöm, hol van a férfi, aki engem szeret,
ki nem hagy cserben, mindig félt és velem nevet?
Hol van a hősöm, hol az isteni fény sugar,
ki mindig megvéd, fogja kezem, ha a gonosz elől vár...

Elöl vár...

Szürke foltok, képek, fekete árnyak,
tudatomból előkúsznak és lesben állnak,
nem tudom, miért kell satnya lelkem nekik,
hol vagy én hősöm, ki majd értem párbajozik?

Hol van a hősöm, hol van a férfi, aki engem szeret,
ki nem hagy cserben, mindig félt és velem nevet?
Hol van a hősöm, hol az isteni fény sugar,
ki mindig megvéd, fogja kezem, ha a gonosz elől vár...

Szükségem van egy hősre, aki mindig megvéd és fogja kezem...

De ilyen férfi miért nincs sehhol? Hol vannak ők,
az istenek alkonyától távol lődörgők?
Nekem kell kezembe vennem életem,
ti pedig mihasznák, nélkülem éljete!
És féljetek...

Féljetek...

Féljetek...

Féljetek...

Féljetek...

Hol van a hősöm, hol van a férfi, aki engem szeret,
ki nem hagy cserben, mindig félt és velem nevet?
Hol van a hősöm, hol az isteni fény sugar,
ki mindig megvéd, fogja kezem, ha a gonosz elől vár...

Szükségem van egy hősre, egy férfira, aki engem szeret...

angyalka146

Ítéletre várva

Savas könnyel sír az ég,
Siratja a meggyalázott föld testét,
A föld anyánk testén
Erőszakot tettünk,
Pedig húsából s véreből
Fogant gyarló testünk.
Kultúránk oszlopai
Az égre nézve remegnek,
Felszakad a föld alattuk
S maguk alá temetnek.
Folyóink habosak
És rozsdabarnák a szennytól,
Bőrünket sebek borítják
És felpuffadtak a gennytól.
Olajtól szivárványos vízben
Vergődnek a sirályok,
A pusztulás kapui nyílnak,
Hiába zárják le
Beton szarkofágok.
Miből lesz a kereszt,
Ha az összes fát kivágjuk,
Mert saját sírunkat ássuk,
Mégis tovább mérgezzük a világunk.
Teremtés csúcsának
Képzeli magunk,
De csak szárnalmas
Gyilkosok vagyunk.
Van, ki arra esküdött,
Hogy életet ad,
Hobbiból fegyvert ragad,
S halomra lövi az erdei vadat.
Megszülettem, hogy szeressek,
A természet része lehessenek,
Része és nem ura,
De eszköze vagyok egy gépezetnek,
Mely pusztító és fékevesztett.
Eddig a sors hozzám kegyes,
De hiába a legtisztább szándék,
Ha a végeredmény
Nem lehet tökéletes.

coolababy

Sorrdugulás

Felharsan a trombitó kötele,
és a bűzhely forró szaga elől
menekülök reményekkel tele;
ma Babilom szennyese is megdől!

Valahol berügött egy borszívó,
poros hangját innen is hallani,
s én csak futok, közel van a bitó,
de társaim a múltam hangjai.

Hideg van, a görögök alfáznak,
néhányan omegatyát is húznak,
s én csak futok, remegnek az ágak,
félelek, mert kergetnek a kandúrák!

Rákutcába értem, az ollói
megálljt parancsolnak, lepihenek,
ha lehull a segéj, néma szói
mindörökre a bitóhoz visznek..

Kovács Ákos

Egyszerű Én

Mi lennél Te?
Ki volnék én?
Ha nem élnénk
És ismernénk
Egymást e föld
Kerekén?

Mit tennél?
Mivé lennék?
Ha mint egy emlék
Tovább egy árnyként
Élnénk?

Csendben léteznék,
Ahogy éjjel lélegeznék.
Csak csendben innék,
S részegen lézengenék.

Egyszerű egy tény:
Mint gyémánton török a fény.
Az, mit látsz e őrtült kis teremtmény.
Nem más, mint én.

Sokszínű kis lény,
Akár víz alatti szivárvány-fény.
Más talán sosem lehetnék:
Ez az, mi bennem
Az egyszerű én.

Délután tűnődő tovatűnő tünemény,
Kertjében burjánzó gondolat-vetemény,
Kin nem fog a tömeges rút vélemény,
Egy folyton mosolygós őrtült szerzemény.

Kicsiny rút rímekbe szedett őrtült ötlet ez a tény,
A mű elkészült, mint jól dagasztott pék-sütemény,
Sekélyes elméje nem túlságosan mély,
De még a legerősebb elmével is vígan
birokra kél.

Egyszerű egy tény:
Mint gyémánton török a fény.
Az, mit látsz e őrtült kis teremtmény.
Nem más, mint én.

Sokszínű kis lény,
Akár víz alatti szivárvány-fény.
Más talán sosem lehetnék:
Ez az, mi bennem
Az egyszerű én.

Ki ez a komisz kis légy?
Háborodva kérdeznéd,
De nem látsz elég mélyen belé,
Mert ilyen az egyszerű én.

Csendesül már az esti lét.
Megittuk már mind a jóéjt-bólét.
Kocsmáros számolja az esti bevételét.
Részeg számolja. hazaelé mennyit lép.

Elnyúlt belül ő is rég.
Felettem is sötét már az ég.
Lelkem táboritüze ég.
S őrti benn az Egyszerű Ént!

TharBael

Mozdulatlan

emlékszel? régen
csak feküdtünk a fényben
mint lerágott csontok az avaron,
valaki látott minket, valaki, igen,
de hogy ki volt, nem tudom,
nem akarom -

mozdulatlan

minek
festették kékre az eget?
valami közben elveszett -
a téren felejtett kisgyerek
nem érti, csak szédeleg,
megremeg

mozdulatlan.

most lelőttök?
haragból szótt délelőttök,
itt hagyhattok bárkivel -
majd elnézlek, míg eszedbe ötlök.
ártatlanná is válni kell,
vagy várni kell

mozdulatlan.

bárcsak
- nekem ugyanúgy, mint másnak -
légből lennél, fényből, és nem
puszta szárnyas húscafát,
puha sikoltás egy késen -
még nem

mozdulatlan

színcafátok
repkednek, én elhallgatok,
te kávét töltesz, én nádfotelbe',
cigicsikkek, élet, meg egy sörösdoboz,
az ágy szélén kósza lepke
a mennybe menne

mozdulatlan.

Banderas

Skarlát selyem

Skarlát selyemként
testedre feszül a vágy,
sóhajok szülte lágy,
és perzselőn puha
szálakból szótt ruha,
s benne remeg minden
sötétbe suttogott,
bíborba álmodott
szavunk.

bel corma

Az „elsüllyeszthetetlen” hajó

...A múmia mindenkire csak a bajt hozta. Egy angol Egyiptom-rajongó úr, miután megszerezte, a családját sorozatos balszerencse kísérte. Odaajándékozták a British múzeumnak. Az ember, aki vitte egy hét múltán rejtélyesen meghalt. Segítője megbotlott, és összezúzta magát. A múzeum fényképésze a másnapi felvétel előtt otthagya az összeroncsolt hüvelykujját a metrón, amikor beszorult az ajtószárnyak közé. Segéde hazaérvén az egyik gyereket vérben úszva találta, egy üvegablak cserepei vagdoszták össze. A végül mégiscsak elkészült fényképen állítólag nem a múmia látszott, hanem a thébai papnő haragos-élő arca.

Egy kezdő egyiptológus tanulmányt akart írni róla, de hirtelen egy rejtélyes betegségben meghalt. Egy látogató gúnyosan viccelődött rajta, másnap felmondtak neki, a fia bolondokházába került. A vállalkozás, amibe a pénzét fektette, csődbe jutott. Sőt, már a felfedezőjének is le kellett vágni az egyik karját, amikor a fegyvere felrobbant a kezében. A társát „véletlenül” agyonlőtték. A múzeum vezetése belátta, ez így nem mehet tovább. A múmia körül túl sok a rejtélyes haláleset és szerencsétlenség. Megmentőtül lépett fel egy amerikai gyűjtő, aki nem ijedt meg, megvásárolta a tetemet. Felrakták egy hajóra, és az egy tavaszi napon elindult Amerika felé. Sosem érkezett meg. A hajó neve: Titanic... Ez a Titanic múmiájának legendája. Természetesen ez így, ebben a formában nem igaz, de filmre kívánczok, és csodálom, hogy még senki nem vágott bele. Talán most a kerek évforduló majd kellő ösztönzést ad.

Visszatérve a múmiára, bár Ráth-Végh István az egészet kacsának minősíti, az a helyzet, hogy valóban felraktak egy konzervált testet a hajóra! A látnokasszony testét igenis a Titanic vitte volna Amerikába, ez nem legenda. A Titanic fedélzetén utazott 2200 utas, 40 tonna burgonya, 1200 palack ásványvíz, 700 zsák kávé, 35.000 db tojás, stb.; és egy darab múmia! Lord Canterville szállította Angliából New Yorkba! A maga korában nagy tiszteletnek örvendő nő múmiáját Tell el Amarnában, Amenhotep-Ehnoton fáraó székhelyén találták. A múmia feje alól egy amulett került elő, melyen ez állt: *„Ébredj fel az álomból, melyben alszol, és a szemed tekintete legyőzi mindazt, ami ellened tétetik.”* Egyes vélemények szerint ez utalás a múmia radioaktivitására. Ez túl fantasztikusnak tűnhet. Ha továbbmegyünk, gondoljuk végig, hogy a tapasztalt tengerész, Smith kapitány milyen furcsán viselkedett a tragédia előtt és alatt. Ezt a perben anno sokat hánytorgatott magatartást esetleg a jóságos radioaktív teteme (!) okozhatta, mivel a kényes és értékes faládát nem a raktérben, hanem a parancsnoki híd

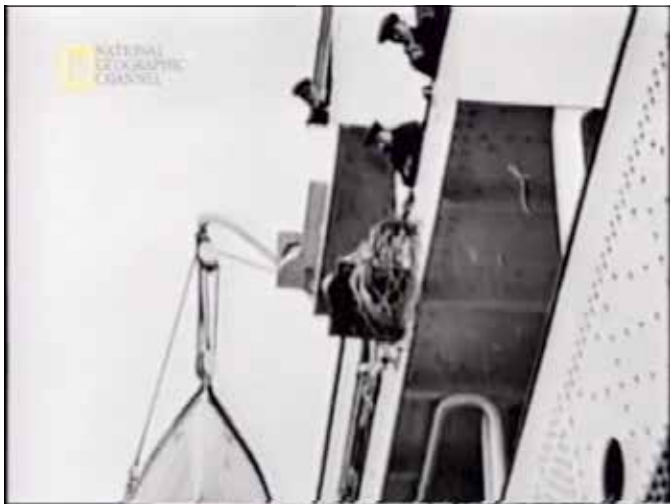

mögött helyezték el. A radioaktív energia mellékhatásai még mindig nem tisztázottak teljesen. Az atomfizikusok azt már megállapították, hogy az embernél 5 rad már torzképződéshez vezet. Egyes sugárfertőzött betegeknél a normális 46 helyett 47 kromoszómát találtak, ami a mongoloid idiotizmussal azonos...

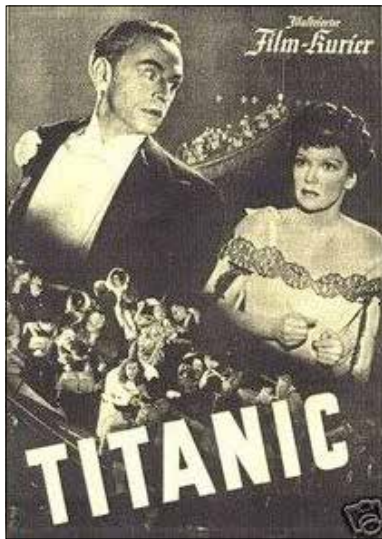
A hajó vízkiszorítása 76 ezer tonna volt, a hajótest négy bérháznai széles, kolosszális gőzgépeinek mindegyike akkora volt, mint egy 3 emeletes ház. Gulliver utazásába illő volt, amikor 20 lóra volt szükség, hogy a hajó horgonyát keresztült-vontassák Belfast utcáin. Néhány megfigyelőnek rossz érzetei támadtak a kolosszus méreteitől, melyek egy rémálom túlzásaira emlékeztettek. A neve pedig azóta is szimbólum. 1911. május 31. A Titanic majdnem kész, és méltóságteljesen siklik bele a kikötő vizébe. Ez volt az addigi legnagyobb mozgó tárgy, amit ember készített. A Titanic nem csak a legnagyobb óceánjáró volt, hanem a legfényűzőbb is. Arra tervezték, hogy transzatlanti luxusutazásokat bonyolítson az óceánon. A fedélzetén könnyen elfelejtette az ember, hogy az valójában egy hajó, a White Star Line a Titanicot úszó palotának nevezte, és joggal. Az építők olyan magabiztosak voltak, hogy a próbaút mindössze 8 óras volt. Ekkor született a mondás: elsüllyeszthetetlen! 1912. április 10-én megkezdte első útját. 1912-ben a Titanic látványát szomjazó embereknek a kisebb testvérhajóról, az „Olympic”-ről készült filmeket vetítették. Sok ember képtelen volt felismerni a különbséget. Egy szabadságon lévő lelkész készített néhány megrázó képet utastársairól, ezek az utolsó hiteles képek. Másnap a Titanic kikötött Írország partjainál, mindössze 15 percre. Itt Braun atya kiszállt, és magával vitte a képeit. Többek közt Edward John Smith kapitányról, aki lebámult a hídról az alatt folyó rakodásra. Aztán a Titanic elhajózott a legendák világába, 73 évig nem készült róla új kép. Annak az éjszakának tragédiája, rettegése és ironikus felhangja több mint 70 éven át megragadta az emberek képzeletét.

1912. április 15-re virradó hajnali 2 óra 20 perc. Ebben a percben tűnt el végleg a fagyos vízben a hajó, melyből és első, egyben utolsó útján legenda lett. Az emberiség megsíratta a luxushajót, és ápolta az emlékét. Elsősorban filmekben, melyek elkészülésükkor mindig a legaktuálisabb nézeteket és ismereteket tükrözték az eseményről.

A Titanic-on volt vetítőterem is. Állítólag egy 60 perces némafilmet vetítettek azon az éjszakán: *„A Poseidon-katasztrófa”* címmel. A nézők körében nagy siker volt, ezért újra leadták. A második vetítés végén tudták meg, hogy ők is süllyednek...

Az első és egyetlen „original” film egy 1912-es Newsreel, amely még a katasztrófa előtt készült, s láthatóak benne a későbbi dráma főbb szereplői. A háború után pedig 1929-ben már két részes filmet forgattak a hajóról. Itt még kevés a valós részlet. Túl közel van még az eset.

A második világháború alatt 1943-ban is készült egy Titanic film, ez egy propagandafilmmel. A német propagandaminisztérium megbízásából Herbert Selpin rendező kezdte el a filmet. A két rendezőt elfogyasztó produkció forgatásába még a Gestapo is belevetett, amikor letartóztatta Selpint. Ezután Werner Klinger fejezte be a német Titanic-filmet, amit aztán Dr. Goebbel betöltött. Mégpedig azért, mert a pánikoló emberek látványa felkavarhatta a nézőket. Ennek a filmnek egyes jelenetei már ismerősek lehetnek a Cameron-féle produkció rajongóinak is. A háború után a győztesek hazavitték belőle egy-egy

kópiát. Az oroszok például egy mesteri utószinkronnal finoman áthangolták a német filmet úgy, hogy azt a honi közönség eredeti szovjet alkotásnak hitte! Ebben a filmben van először tolvajlás, amelyben valaki a fedélzetközéből egy első osztályú kabinból akar elcsenni dolgokat. Ez az eset más előjellel, de még Cameron filmjében is feltűnik! Több alkotásban látható egy jelenet, melyben Bruce Ismay – a White Star Line elnöke – gyorsabb tempóra ösztökéli a kapitányt, ezzel siettetve a katasztrófát. A németek voltak azonban az elsők, akik pusztán angolelles fogásként a jéghegy mellé tették csapásnak a gonosz, kapitalista Ismayt. Mivel korábban a még létező White Star Line vállalat mindenkit perelt, „hitelrontásért” csak ebben a filmben jelenik meg először a hajó neve, a kapitány, a bátor első tiszt, William Murdoch, de német néven, Petersenként. Az angolok csupán apró jeleneteket hasznosítottak több fikciós és dokumentumfilmben. A film ma megtekinthető a Youtube videómegosztón, eredeti német hanggal, angol felirattal.

Egy 1953-as amerikai film következik, de ez érdektelenségbe fulladt, főleg, mert érzélgős szerelmi szálát fűztek bele, és a történet végét elkapkodja. Egy évvel később kezdte meg diadalútját a színes film, végképp kiütve a régies fekete-fehér giccsét.

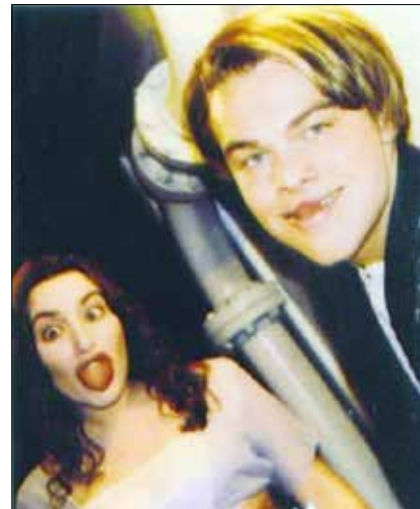
A hollywoodi érzélgés után egy már eléggé realizisztikus alkotás 1958-ból, Walter Lord: A night to remember (A Titanic pusztulása) című könyvéből. A filmben tűnik fel először Thomas Andrews, a hajó tervezője, aki együtt merül a mélybe a „...technológiai szörnyesszületével...” – Lord Darth Vader epés

megjegyzése Tarkinnak a Halálcsillagról, noha ő maga is az.

Roy Ward Baker több mára kötelező kliséjét vezetett be, például az óceánjáró étkészletének összetörése, illetve a gyáva Ismay és a süllyedő kolosszus kontrasztját. Az elsüllyesztetetlen Molly Brown c. 1964-es musicalben a csak másodpercekig látszó hajó képét az előző filmekből ollózták be. Fontos még az S.O.S. Titanic c. angol TV-produkció (1979) ami ismét felélesztette az érdeklődést.

Cameron úr filmjéről nem kívánok sokat írni... adja magát. Mindössze egy személyes élményt elevenítenék fel. Amikor másodjára is műsorára tűzte a szentesi mozi, egy keddi napon néztem meg újból, mindjárt két alkalommal egymás után, 6 és fél órát ülve a teremben. Meg se kottyant. Eddigre 11 Oscart gyűjtött be a film, és a mozi tömve volt. A második alkalommal, az előttem lévő sorban ülő rend-

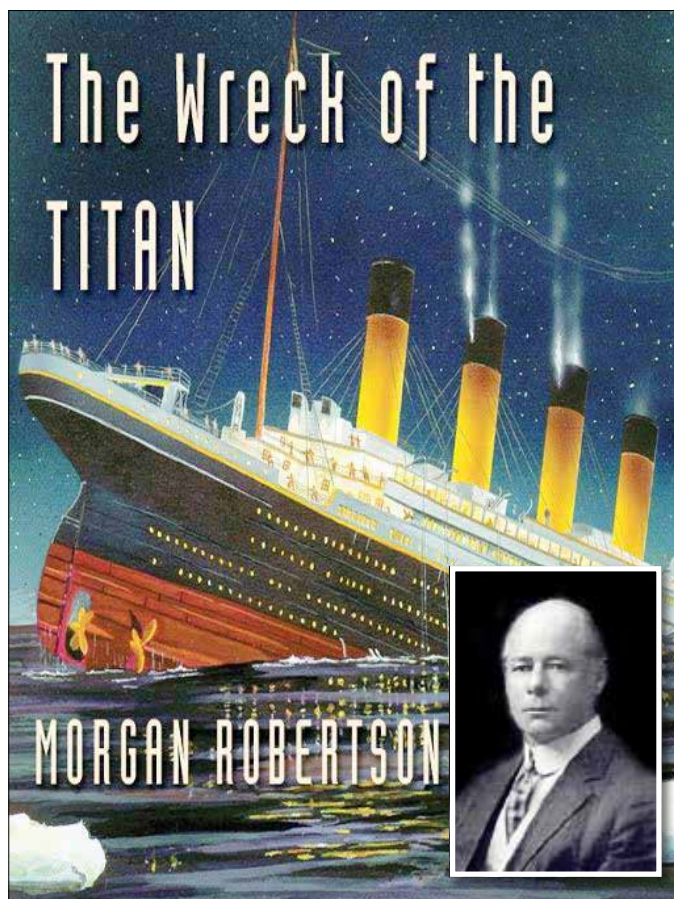
kívül fiatal legény egy kérdésre válaszolva közölte az érdeklődővel, hogy ő már hatszor látta a filmet. Ez a jelenet engem a csillagháború körüli hercehurcákra emlékeztetett. Ott és akkor mi is úgy néztük az aktuális Star Wars epizódot, mint ahogy a láncdohányos szívja a cigarettát... haláláig. Ez nagyon jellemző volt a kor, a 90-es évek közepe megaprodukciója körüli miliőre.

Mint talán sikerült érzékeltetni, számtalan film és könyv foglalkozott a legendával.

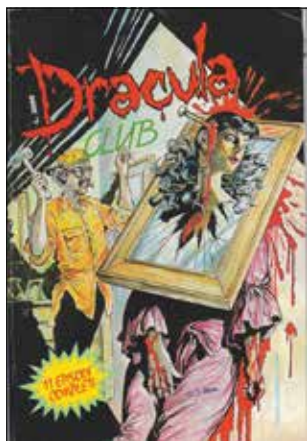
A haziai legismertebbje Dékány András S.O.S. Titanic c. ifjúsági regénye. A példány, amit olvastam 1979-ben már a harmadik kiadás volt. Az elsőt a szerzői jog örököse 1967-től jegyzi. Az ifjúsági regény formátum, egy antikapitalista példabeszéd – a kor okán –, de ugyanakkor kellemes, olvasmányos a stílus. Sok benne a tárgyi tévedés, szintén a kor miatt, az egyik legdurvább az utolsó mondatban az, hogy a Titanic roncsa milyen mélységben hever. A könyv szerint ez „mindössze” kétezeröttszáz méter. A regényben Bruce Ismay és Smith kapitány a Cunard hajóosztás által birtokolt Kék szalagot, a Blue Riband-et akarja megszerezni! Emiatt „Murdock” első tiszt és a kapitány között kibékíthetetlen ellentét van. Egy ízben, a rádióösszobában gyakorlatilag majdnem összeverekednek! Legalábbis ezen aggódik a távirász. „Murdock” (a könyvben így írják az első tiszt nevét) aggódik a jégveszély miatt, amit az öntelt és arrogáns Smith kapitány semmibe vesz. Szerinte ez a konkurencia, a Cunard dezinformációja csupán. A derék első tiszt a korábbi hajójára az Olympicra üzen, hogy figyeljék a jéghegyeket, és értesítsék. Az Olympicre még visszatérek.

1979-ben a „Népszerű történelem” sorozatban magyarul megjelent Walter Lord könyve: „A night to remember”, magyar címe: A Titanic pusztulása. Újabb film is készült belőle, egy évvel Cameron mozija előtt, és Catherine Zeta-Jones játszott benne a főszerepet.

1898-ban megjelent egy kisregény. Egy bizonyos Morgan Robertson nevű ember írta. Az író képzeletében előkelő utasokkal töltötte meg a gigász luxuslakosztályait, és elmesélte,

ahogyan az óriás az első útján, Amerikába menet jéghegybe ütközik, és elsüllyed. A mű címe: „A Titan roncsa, a hiábavalóság” Robertson regényében a hajó vízkiszorítása 70 000 tonna volt, a White Star Line hajójának 66 000 tonna. A valódi hajó hossza: 882,5 láb, a regénybeli: 800 láb. Mindkettő 3000 embert tudott befogadni. A történet 14 évvel a valóságos esemény előtt, még a XIX. században jelent meg. Azt írják a neten, hogy Robertson látó volt, és nagyon szegényen halt meg. Művének hetedik fejezetében történik meg a katasztrófa. A „Titan” az orrával fúródik egy jéghegybe, és említi, hogy ha kevesebb vízhatlan rekesz sérül, a hajó nem süllyed el. Leírja a fűtők halálát, a nagy gépek kiszakadását helyükről. „...a Titan pedig lassan hátrált, és visszaereszkedett a tengerbe, ahol erősen megsüllyedt oldallal lebeggett, mint egy halálra sebzett, vonagló szörnyeteg.” Robertson, bár megjósolta az esetet, de úgy hírlíki, maga is a Titanic-kal utazott, és odaveszett. Nem tudom, mi ezzel a helyzet, csak azt, hogy a jósk-látnokok a saját sorsukat még ha tudják is előre, nem tudnak kitérni előle! Ez viszont biztos! Volt még egy folytatásos regény is, amit egy angol napilap közölt le, pár hónappal a Titanic hullámsírba merülése előtt, ami szintén hasonló volt a valós eseményekhez. Ebben az Olympic mentette meg az utasokat.

Most egy különleges alkalom adódott a számomra... egészen vad és borzasztó alkotást mutathatok be, a kegyetlen, B-kategóriás horror műfajából. Sok esztendeje birtoklok egy szörnyű képregényt, az olasz „DRACULA CLUB” című füzetet. „11 episodí completi”, hirdeti a borító, amin egy örült külsejű pasas egy képeretben a falhoz szögezett egy

nőt, mint valami Mona Lisát. A képregényt ritkán forgatom, mert nagyon kemény. Olyan szösszenetek vannak benne, amit csak fanatikuskok bírnak gyomorral. Most az egyik legszelídebb alkotásról pötyögök egy kicsit, ami a „14 aprile 1912” sokatmondó címet viseli. A képregény megértéséhez nem kell tudni olaszul. A lényege: Londonban 1932-ben egy halálra ítélt vár az akasztására. A fickó be van tojva, nem akar meghalni. Kitépi magát az órei markából, és beront egy ajtón... a Titanic-on találja magát, a hajó süllyed, pánik van. Egy láthatóan ismerős nő megszólítja. A fickó habozás nélkül megöli, és átöltözik a ruháiba. Amikor a fedélzetre visszamegy, az üres, mindenki elment... azaz mégsem. A Titanic halottai, szörnyűséges vízi-hullák, őt akarják! Igazi zombis jelenet! Pánikban ugrik át a korláton... aztán megállítja a kötél, hallatszák, ahogy eltörik a

14 APRILE 1912

nyaka. Az ítéletet végrehajtották, közben az elítélt újraélte tétét... Az utolsó képen kötéllel a nyakában zuhan a mélységbe a Titanic roncsa felé...

Amikor a katasztrófa után 73 esztendővel, 1985. szeptember 1-én Robert Ballard és Jean-Louis Michel expedíciója rátalált a roncsra, az véget vetett a korábbi, meglehetősen naiv megközelítéseknek. Ekkor kiderült, hogy a roncs kettétört még a felszínen, merülés közben. A korábbi elbeszélések és filmek úgy mutatták be a katasztrófát, hogy a hajó egyben merült víz alá, noha több szemtanú említi a hajótest szétroppanását. Még a felfedezés előtt 5 évvel készült „Titanic kincse” című kellemes hidegháborús akciófilmben is egy darabban hozzák a felszínre a roncsot. A filmben bemutatott mélytengeri akció hangulatilag a mai nézőt Jules Verne által leírt kissé naiv kalandokra emlékezteti a „Nemo kapitányban”. Azért akad komor epizód is, az egyik kutatóhajó összeroppan a mélyben. Szerencsére ez a valóságban nem következett be. Egy évvel a megtalálás előtt már volt egy keresés, részben már ezt is Ballard vezette. 390 négyzetkilométernyi területet kutattak át, több mint 3200 méter mélyen pásztázták a tengerfeneket hanglokátorokkal és kamerákkal. De a Titanic nem volt ott, ahol gondolták. Ballardról tudni kell, hogy csupán mellékesen találta meg a Titanicot, mert a haditengerészet finanszírozásával igazából elsüllyedt USA atom-tengeralattjárókat keresett. A „Titanic ügy” Ballard privát agybaja volt, a katonákat nem hatotta meg.

1985. szeptember 1., hajnali 1 óra, a keresés 56 napja tartott már, amikor a képernyőn valami szokatlan látszott. „Hajóroncs!” - kiáltotta valaki. „Meg kellene keresni Bobot! Ez tetszeni fog neki!” Aztán egyszerre csak felismerték az egyik kazánt. A felfedezők üvöltöztek, visítóztak, fel-alá ugráltak, akár egy rakás kölyök. Aztán hirtelen lehiggadva eszükbe jutott a tragédia, és szinte összeroppanak. Ott voltak a dráma színhelyén! Ott álltak az éjszakában, lehajtott fejjel, némán, egy nagy érzelmi hullámvölgyben, Új-Fundland partjaitól 350 mérföldre, a roncs felett. Ballard a felfedezés után hónapokig bujkált, nem akart beszélni róla, de aztán összekapta magát, ahogy egy tudóshoz illik. Vissza akart menni, hogy közelebről is megnézzék.

1986. július 13-án próbálták meg először tengeralattjáróval megközelíteni a hajót, az ALVIN tengeralattjáróval, mely a kor technológiai csúcsa volt. Feltérképezett tenger alatti hegyeket, megtalált egy elveszett hidrogénbombát is, és ekkor a leghíresebb hajóroncsra merült le. Abban a mélységben akár a Holdon is lehetnek volna, az ALVIN egyedül volt. Takarékoskodás miatt gravitációs sebességgel zuhantak a mélybe, ami így is két és fél órást. Ezt az időt a feszes várakozás és az unalom keveréke jellemzi... mint a fogorvosi rendelőben. Amikor végre megtalálták a roncsot, fel kellett jönniük, mert gondok voltak az ALVIN-nal. Csak kb. 10 másodpercig látta Ballard a roncsot. Másodjára a terv szerint mentek a dolgok. A hajóorr, akár egy szellem, úgy bukkant elő a mélység homályából a fényszórók kékjében. A Titanic nem elveszett többé, és a legenda új fejezettel bővült ezen a napon. A roncsot fémevő baktériumok, ún. rozsdacsapok falják fel lassan. A roncs két darabban fekszik odalenn, kb. 550-600 méterre egymástól...

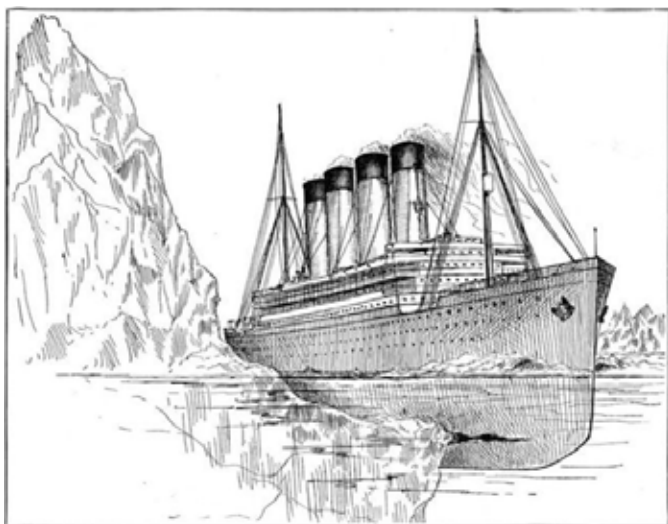
Mérete ellenére a Titanic-ot jól lehetett kormányozni, ezt azért írom le, mert szokták állítani, hogy a hajó nehézkes volt, ez nem igaz, csak nagy. Az egyik utólagos feltevés azt állítja, hogy a hajót rosszul építették, gyenge anyagból. Ehhez kapcsolódóan tenyészenek az összeesküvés elméletek, amikre most nem is annyira röviden kitérek. A Titanic testvérhajója, az Olympic már öt utat tudott maga mögött, amikor a még nagyobb Titanic-ot még csak építették. A két hajó között a legfeltűnőbb különbség az „A” fedélzetben rejlett: az Olympicon

nyitott volt, míg a Titanicon zárt. Tehát az elmélet:

1911. szeptember 20-án az Olympic a southamptoni kikötőből kivezető útján összeütközött a Királyi Haditengerészet HMS Hawke nevű páncélos cirkálójával. Az ütközés során hatalmas rés keletkezett a hajó oldalán, megsérült a jobb propeller, de a hajó gerince is. A javítás sok időbe, és pénzbe került volna. Ráadásul a Titanic építőinek az Olympic javításán kellene dolgoznia, így csúszik amannak az elkészülte! Az elmélet szerint takarékoságból -idő és pénz - az Olympic-ot építették át a Titanic-ká! A White Star Line gyakran használta az Olympic képét a Titanic reklámjához... ezek szerint nem alaptalanul. Mindössze hat és fél hét alatt átépítették a sérült hajót Titaniconak! Közben azért a titoktartás mellett néhány egyéb fontos részlet is volt. Ki kellett cserélni a navigációs rendszert, a bútorokat, a mentőcsónakokat, mentőgyűrűket. Az utolsó pillanatban lettek vele kész, például a legendás tornateremmel. (Emlékezzünk még Cameron filmjében is említi a hősnő, hogy érezni lehetett a friss festés szagát. Nem beszélve egyéb beszélőmolókról, az egyik túlélő emlékszik, hogy a csónakfedélzeten még a süllyedés fagyos éjjelén is érezte a festékszagot!) Amikor a roncsról felhoztak egy tökéletes állapotban lévő harangot, semmilyen feliratot nem találtak rajta! Lecsiszolták róla, hogy Olympic??!! Az bizonyos, hogy a névtelen harang egy ilyen megalomán hajón elég furá! Paddy Felton, aki a hajón szolgált, még a 70-es években elsőként mesélt róla, hogy már az induláskor a kikötőben hallott pletykálni a hajócsereéről. Ráadásul azt állítja az elmélet: a Titanic katasztrófája előre eltervezett volt! A Californian, amely nem messze állt a szerencsétlenség helyétől, az előre megbeszélt jelre várt, hogy elkezdje a mentést. A számításba azonban hiba csúszott, sorozatos félreértések és Murdoch első tiszt azon rendelkezése okán, amellyel balra fordította a hajót, eltért a tervtől, távolabbra kerülve a

megbeszélte helyszíntől. Az összeesküvők szerint a Californian fedélzetén azért utaztak olyan kevesen, hogy beférjenek a Titanic utasai, akiket mind meg kellett volna menteni! Az elmélet szerint ez egy gigászi biztosítási csalás volt, amelyben a súlyosan sérült Olympictól akartak megszabadulni! A Californian-ról utólag kiderült, hogy a szállítólevelei szerint – állítólag – 3000 darab női blúzt, valamint 2000 gyalpártakartó szállított Angliából az USA-ba, ami elég különös, ha figyelembe vesszük, hogy a hajó raktere ezzel a cuccal csak úgy egyötödéig telt meg. Akkoriban egy angliai bányász-sztrájkból kifolyólag a szén olyan drága lett, hogy minden kereskedelmi hajó maximalizálni igyekezett a rendelkezésére álló raktér kihasználtságát. A hajó tulajja, J. P. Morgan üzletember, mellesleg White Star Line részvényes rajta volt a Titanic VIP-utaslistáján, ám április nyolcadikán – 2 nappal az indulás előtt betegsége hivatkozva lemondta az utat. Egy Robin Gardiner nevű ember több könyvet is írt a témáról. Állítólag kinyomozta, hogy az Olympic 1911 késő őszen összeütközött a brit haditengerészet már említett cirkálójával. Az óceánjáró nagyon komoly, strukturális sérüléseket szenvedett, és az illetékes főhatóság alkalmatlanná nyilvánította hosszabb utakra, ráadásul nem is volt bebiztosítva. A White Star-t a csőd fenyegette. Úgy látszott, végleg elveszíti a riválisával, a Cunard tengerhajózási vállalattal folytatott versenyt. Közben megszületett a Titanic átka nevű városi legenda is. Állítólag a lemezek összezegecselésénél az egyik munkást szó szerint beleépítették a hajóba! A történet szerint nem bajlódtak a kiszabadításával, mivel az sok időt elvett volna a nagyon kevésből. A legenda szerint, miután elhalt a kétségbeesett kopogtatás, többször találkoztak a fickó kísértetével. A Titanic lajstromszáma 3909 04 volt. Egy tükör és némi fantázia segítségével kiolvasható belőle: No Pope. Akkoriban Belfast-ban már megvolt a máig tartó feszültség a protestánsok és keresztény felekezetűek között. Amikor erre rájöttek a keresztények, egy időre sztrájkba léptek. Amikor legénységet toboroztak a Titanicra, hajóépítő üzemből is kitérték a felhívást. Bár közel kétszeres bért ígértek a karbantartóknak, a több ezer ott dolgozóból összesen 6-an jelentkeztek! Egy sem az építők közül! Nem lehet egyértelműen eldönteni, mi a helyzet. Van még egy elgondolkodtató adalék: amikor Robert Ballard '85-ben megtalálta a roncsot, és egy kis távirányítású robot először hatolt be oda, ahol az addig eltelt 73 évben senki sem járt, némi zavar támadt. A robot egy olyan válaszfalba ütközött, ami egyetlen tervben sem szerepelt! Az elmélet hívei szerint ez a fal tartotta össze az Olympic eltört gerincét!

Végezetül egy rendkívül vad, és ezért rendkívül szimpi elmélet: két évvel az első világháború előtt már minden nagy-

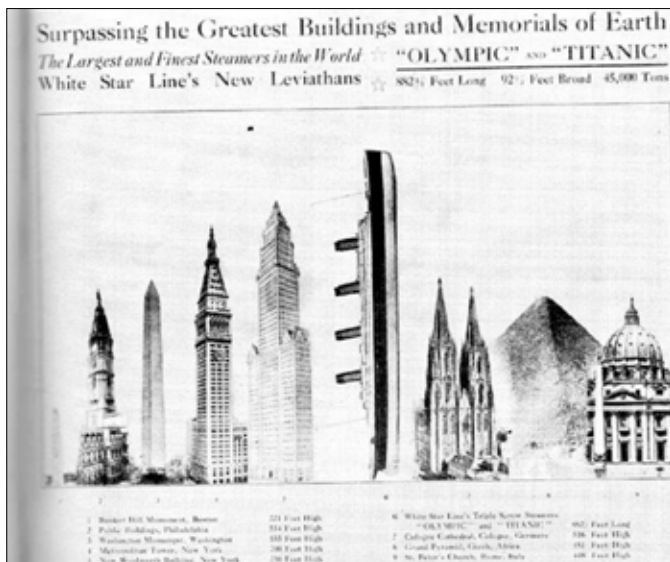
hatalom készült egy esetleges konfliktusra. A németek szereték volna kipróbálni a nemrég kifejlesztett U-bootok hatékonyságát. Az U-1 lesben állt a jéghegynél, aztán kilőtt a Titanic-ra egy torpedót. Majd szépen elúsztak a jéghegy alatt, arra meg ráfogták! Szabad a gazda, kész film! A legendák után vissza a tényekhez.

1912. április 14. éjjele. A háromszázmillió kilogramm szorozva méter per-szekundum lendületű, a víz fölé vagy 30 méterre kiálló jéghegy úgy nyitotta fel a 46 millió kilós hajó oldalát, akár egy pléhdobozt. Az ilyesmi még egy szuperül páncélozott csatahajót is elsüllyeszt. Mindössze 5 másodperc alatt a vízzáró rekeszek 60 méter hosszán felhasadtak. A 16-ból 6 vízzáró rekesz sérült meg. Ha csak négy sérül, a hajó nem süllyedt volna el, így viszont sorsa megpecsételődött. Valószínűleg, ha az orrával ment volna neki, megsérül ugyan, de nem süllyed el. A legsúlyosabb eset, amit el tudtak képzelni, hogy egy másik hajóval ütközve, kettőt elönt a víz. Ilyen hosszán elnyúló, súrlódó ütközést a hajózás addigi történelme nem ismert. Ez tehát a vég kezdete a „legnagyobb” és az „elsüllyeszthetetlen” Titanicnak. A dráma részleteibe nem merülök bele, csak azért sem, mert meg lehet nézni Mr. Cameron grandiózus filmjét, amely immár már 3D-ben süllyed a moziban. Azon kívül számtalan forrás – írott, és mozgóképi – foglalkozik vele. A 100 éves kerek évforduló okán csak a National Geographic három új filmmel rukkolt elő. Ráadásul az egyik filmben maga a filmguru vizsgálja újra a süllyedést és a fenékre érkezést aprólékosan. A NatGeo-féle Cameron-os vizsgálódás egyik legfontosabb része az óceán fenékebe csapódás legmodernebb bemutatása. Nem újdonság a roncs orrszerűnek megközelítőleg 60 km-es végsebességgel való becsapódása, és Charles Pellegrino már 2004-ben a roncsra zúduló vízoszlopról ír könyvében, melyet egy vulkáni erupciós oszlophoz hasonlít. A NatGeo csodás animációval be is mutatja. A Titanic fizikája, a Vezúv fizikája, a Tornycok fizikája. Minden mindennel összefügg. Vagy másképp: *„...ami lent van, ugyanolyan, mint ami fent van, és ami fent van ugyanolyan, mint ami lent van...”* (Hermész Triszmegisztosz: Tabula Smaragdina)

A Titanic túlélőit egy szentesi is látta, Locskai József 13 éves volt akkor, és a Carpathia utasaként nézte végig a mentést. A sakk mestert egész életében nyomasztotta a túlélők látványa. Arról mesélt később, hogy *„...mindenki a maga bőrét mentette. A legtöbben görcsöt kaptak a hideg vízben, volt, aki később tüdőgyulladásban halt meg, s útközben a tengerbe temették őket. Láttam megőrült anyját, aki férjét, gyermekeit veszítette el, s hallgattam az árván maradt gyerekek iszonyú sírását.”* A tragédia szentesi tanúja 1978 októberében távozott az árnyékvilágból.

Ahogy az lenni szokott, egy ilyen megrázó eseményt alaposan kivizsgálunk, úgy Amerikában, mint Angliában vizsgálóbizottságokat állítottak fel. Ezek a testületek hosszasan vizsgálták, némileg ellentmondásokba bonyolódva. Ahogy előrehaladt az események feltárása, egyre több lett a bizonytalanság. Időnként bohózatba illő jelenetek is előfordultak. Ez már csak így szokott lenni, amikor az okostónik okoskodnak. Az amerikai kongresszusi bizottság egyik tagjának, bizonyos Smith szenátornak a kérdését abszolút kedvelem, amelyet Lowe ötödik tiszthez inté-

zett. Kérdés: „Miből áll egy jéghegy?” Lowe türelmes válasza: „Jégből!” Ki hitte volna! Erre való a vizsgálóbizottság, az adófizetőknek tudniuk kell az ilyen fontos részleteket! Úgy látszik, minden kor telítődve van a jegyzőkönyvnek villogó kreténekkal. Egyébként a bizottság szótöbbséggel hatálytalanította azt a rendelkezést, ami megtiltotta Ismay-nak és a tiszteknek, hogy elhagyják Amerikát. A vezérigazgatót Angliában felmentették, és minden a kapitányra kentek, aki már nem tudott védekezni. Nagy izgalmat keltett, hogy a negyedik tiszt kijelentette: szemhatáron volt egy hajó, amely noha rakétákkal jeleztek, nem segített. Először azt hitték, hogy a Heling Olaf nevű dán gőzös volt, aztán arra gondoltak, hogy a tiszt hallucinált. Különböző beszámolók szerint más hajókon is előfordult, hogy a tiszta, nyugodt tengert nem tudták elválasztani a csillogó égtől, ami tükröződött a rezzenetlen vízen. A Californian viszont ténylegesen elmulasztotta a segítségnyújtást, s ezért a kapitányát, Stanley Lord-ot megbélyegezték. Lord 1962-ben bekövetkezett haláláig tagadta vétkességét, és fél évszázadon át perelt, hasztalan. Egy évvel később bomba robbant, amiről mostanság fura módon nem hallani. 1963 tavaszán ugyanis nyilvánosságra került a 84 évesen elhunyt Henryk Naess izlandi kapitány végrendelete, amely tisztázta a rangját vesztett, elcsapott Staley Lord nevét. Naess beszámolt arról, hogy a katasztrófa éjjelen a Sámson nevű vitorlás-gőzös kapitányaként mintegy 10 mérföldnyire volt a Titanictól. A szolgálatos matróz jelentette neki, hogy „furcsa fényű csillagokat lát”, és ő megállapította, hogy azok rakéták. Nem gondolt azonban arra hogy bajba jutott hajó, inkább azt, hogy a rakéták az amerikai Parti Őrség jelzései. Mivel tilos vizeken járt, és a rakomány sem volt makulátlan, így nem sietett a fények forrásához, hanem sürgősen elvitorlázott onnan! Később a hajónapló adatai

alapján megállapította, hogy tíz mérföldre halad el a süllyedő hajótól, tehát ha a helyszínre siet, megmenthette volna a halálra ítélt utasokat. A hajóskapitány egzisztenciája védelmében hallgatott, de a végrendeletében felfedte bűnét. Ha a Sámson lett volna rádió, nem halt volna meg 1500 ember...

Egyébként a vizsgálódásról 1984-ben egy film is készült: Titanic, egy katasztrófa utójátéka címmel.

A géptündér világ víziója, mely a technikával felvértezett ember határtalan lehetőségeiről regélt, az óriás pusztulásával szertefoszlott. Véget ért egy korszak. Amikor alámerült, magával rántotta a technológiai optimizmust, az egész kort, ami kitermelte. Többé nem voltak olyanok a dolgok, mint előtte. Két évvel később pedig kitört a „Nagy háború”, ami az álmokat végképp rémálmokká változtatta. A hajón végig az út során fennmaradtak a társadalmi korlátok. Ez uralta azt a kort. A lövészárkok sara, a senkiföldjének bomló hullákkal teleszórt holdfelszíne marta szét először e korlátokat. Az emberek által irányított gépezetekkel lemészárolt embertömegek olyan méretet öltöttek, a mit korábban elképzelni se tudtak. Ennek a hullahegynak az árnyékában eltörpül a Titanic tragédiája, ám ettől még nem válik jelentéktelenné. A roncs egy műemlék, az emberi nagyravágyás és bekapzaltság mementója.

Ami a hajóból maradt, ott hever odalenn. Az a hely még pedig mindig ismeretlenebb számunkra, mint a Hold...

Hogy e rémálmok vajon véget érnek-e 100 esztendővel a tragédia után, még nem tudni... tartok tőle, hogy nem. Pandora szelencéje kinyílt, nehéz visszacsukni...

Források:

- Szentesi élet, 2012 április 20-i száma
- Filmvilág, 2012 április
- Látkép extra 2011 tél
- Morgan Robertson: a Titan roncsa, a hiábavalóság 1898
- Szepes Mária: Smaradgtábla 1994
- Dékány András: S.O.S. Titanic! 1979
- Pintér István: Botrányok a XX. Században 1969
- Philipp Vandenberg: A fáraók átka 1995
- Walter Lord: A Titanic pusztulása (A night to remember) 1979
- Ráth-Végh István: A fáraó átka 1977
- Charles Pellegrino. A Vezúv kísértetei 2006
- Dracula club 1991
- National Geographic magazin 2012 április
- A National Geographic filmjei:
- Titanic special a 90-es évekből, ismeretlen dátummal valószínűleg '92
- Cameron és a Titanic 2012
- Titanic, az ügy lezárva 2012

Youtube:

- 1912 Newsreel
- Titanic 1929
- Titanic 1943
- Titanic 1958
- S.O.S. Titanic 1979

Más filmek:

- „A Titanic kincse” 1980
- James Chameron: Titanic 1997

Internet:

- konteo.blogrepublic.eu/2011/02/01/a-titanic-sztori/
- http://www.bartcop.com/titanic-sinking-info.htm

Jeffrey W. McComsey: FUBAR. European Theater of the Damned.

„Tényleg szükségünk van egy újabb zombi könyvre?” – Kérdezi Stephen Lindsay a 2010 nyarán (Róbert napon) megjelent Fubar bevezetőjében. A válasz egyszerű: igen. Mondjon bármit, a sétáló halottak megérkeztek, köztünk vannak, éhesek és nem mennek sehová. Miért? Egyszerű: ők szeretnek minket, mi pedig szeretjük őket!

Félelmeink, szorongásaink teremtették őket... hát miért is mennének bárhová? Rothadó csontjaikat tudatalattink sötét zugából vonszolják elő, a legjobbat hozva ki az írókból, művészekből egyaránt.

FUBAR. Az angol *Fucked Up Beyond All Repair* vagy *Fucked Up Beyond All Recognition* (jövátéhetetlenül/felismerhetetlenül elkúrva) rövidítése, amely a második világháborús katonai szlengből került át a köznyelvbe.

Az „elkúrt” kötet szülőatyja az író-rajzoló Jeffrey W. McComsey, aki egy csapat zombi-imádó író és illusztrátor toborzott. Feladatuk a II. világháború poklában játszódó félelmetes történetek kiagyaltása volt. Tizenöt remekmű született.

Az első kötetel hármát vehetünk kezünkbe. Milyen is ez a kötet?

Más. Más, mint a jól bevált „jön-a-zombi-lelövöm-vagy-megharap-és-akkor-nekem-löttek” recept. Három története, három élet. Az első egy amerikai ejtőernyős megpróbáltatásait meséli el (Day of Days - A nagy nap). A második egy názi haláltáborban játszódik (Bearers of Secrets - Titkok hordozói), míg a harmadik egy jenki káplár utolsó napját mutatja be (If God be for Us - Ha Isten velünk). A történetek, akár a címek - önmagukért beszélnek! Beszélnek? No igen. De nem kell megijedni, horrorral van dolgunk, s nem a Csendes Donna! Ne retentsen el senkit a könyv angol nyelvvezete. A szövegek kiszótárazása, még kezdő nyelvtudással is néhány percet vesz igénybe!

Ajánlom e képregényt mindenkinek, aki kicsit is szereti az elgondolkodtató, fekete humorral erősen spékelt borzongást. Vegyétek kézbe, olvassátok el, gyönyörködjétek a fekete-fehér rajzokban és ha tetszett, ne féljétek újból előről kezdeni...újból és újra, ...a második kötet a „Empire of the Rising Dead” megjelenéséig.

A Simagöröngyösi Apokalipszis után ajánlom minden zombiimádónak! Utoljára, de nem utolsó sorban az ütközetben eltűntek névsora:

Írók: Steve Becker, Stephen Lindsay, Jeff McComsey, Benjamin Truman, Dominic Vivona,

Illusztrátorok: Jeff McComsey, Jim McMunn, Steve Becker.

A kötet honlapja: fubarpress.com/

Syg

ZENIT – ÓLOMPEGAZUS

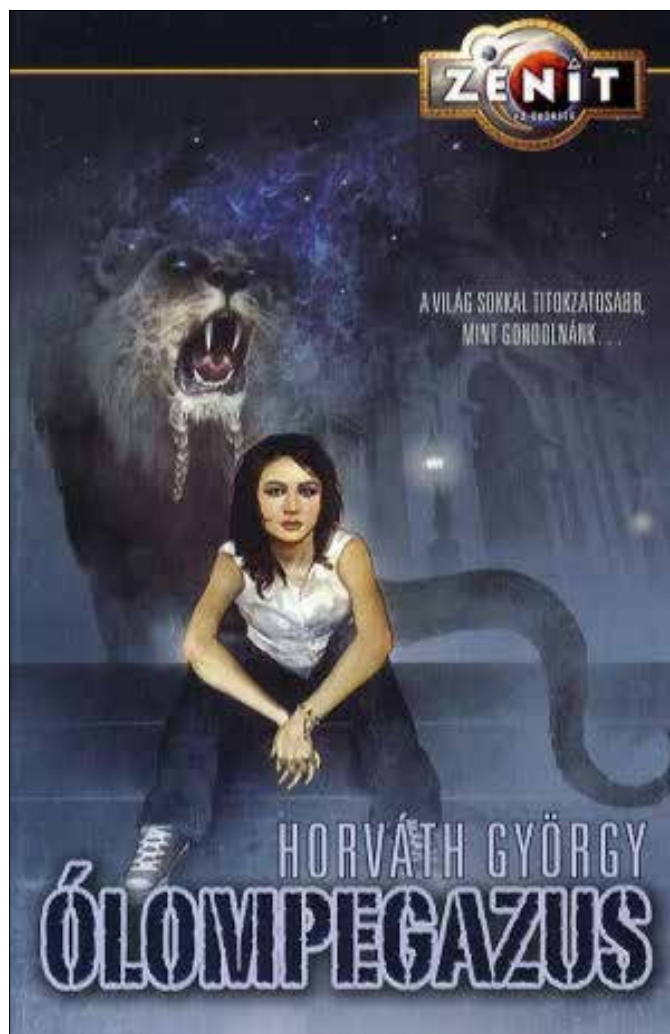
Horváth György könyve, az Alexandra Kiadó gondozásában megjelent Ólompegazus, egy érdekesnek ígérkező fantasy sorozat kezdete. A Zenit – Az örökség sorozat első kötete egy urban – avagy magyarul városi – fantasy környezetbe helyezett történetet mesél el, azaz nem egy klasszikus, sword and sorcery írással van dolgunk. Nem egy kitalált mesevilágban kalandozhatunk tehát, hanem a mai Magyarországon, napjainkban élő szereplők történetét követhetjük végig a kötet lapjain.

Miről is szól a könyv?

Utazásnak csak a szerelem és a barátság fontos igazán, így aztán hiába szajkózzák ismerősei, hogy többre vihetné, ő mégis éttermi futárként tengeti életét. Ám egy napon felbolydul körülötte minden: autóját ripityára töri egy sofőr nélkül csatangoló kamion, majd nem sokkal ezután legjobb barátja is eltűnik. András először nem is feltételezi, hogy összefüggés lehet a két eset között, aztán lassanként rá kell döbbsennie, ki indította be öntudatlanul a valószerűtlen események láncolatát. Miközben régi cimboráját keresi, és egyre furcsább karakterekbe botlik, mindinkább szétmorzsolódik körülötte az eddig ismertnek gondolt világ, míg végül kiderül, hogy senki sem az, akinek eddig hitte, leginkább szerelme és barátja nem. Hamarosan ókori mítoszok héroszaként indul egy római kori dárdaival és egy papírnehézekkel olyan harcra, amihez se kedve, se hite nincs.

Utazásnak, avagy becenevén Kóborhold, egy hétköznapi, általunk is jól ismert magyar világban éli egyhangú futár-életét. Egy szép napon váratlanul furcsa dolgok történnek vele: mintha nem lenne elég a már fentebb említett csőrös kamion, mely ripityára töri autóját, és barátja, az egyre koszosabb és szakadtabb Kálmán: egyszer csak különös alakok jelennek meg András környezetében. Kóborhold nem igazán örül a kellemetlen változásoknak, és először megpróbál az alkoholba menekülni, de hamarosan rádöbben, hogy sorsát nem kerülheti el, és nem futhat el végzete elől. Az író fokozatosan viszi el a történetet a hétköznapi, megszokott világból egy különös, rejtélyekkel teli háttér felé. Ősi írásokból ismert alakok, mitológiai lények jelennek meg éttermi futárunk életében, aki végül kénytelen-kelletlen elfogadja, hogy ő is részét képezi ennek a furcsa világnak a benne pulzáló, ám kiaknázatlan misztikus hatalommal. A szereplők a természetfeletti vonal megjelenése ellenére kedvelhető, gyakran hétköznapi alakok, nem pedig a fantasyban megszokott emberfeletti, ám épp emiatt hiteltelen hősök. A 350 oldalas könyvben végigkövethetjük az András életében bekövetkező változásokat, majd egy viszonylag megnyugtató lezárásnak lehetünk tanúi. Remélem, hogy Kóborhold története ezzel nem ért véget, és a sorozat további kötetekben még találkozhatunk vele.

Ami nagyon tetszett a könyvben, az az, hogy az író igényesen használja a magyar nyelvet. Horváth György

nem túlírt, körülményes körmondatokban fogalmaz, nem tesz erőszakot szép nyelvünkön, hanem érthetően, olvasmányosan tárja elénk a történetet.

Az Ólompegazus a Zenit sorozat első köteteként csupán röpke pillantást enged a kulisszák mögé, de ennyi talán elegendő, hogy ráébredjünk, a világ sokkal titokzatosabb és színesebb hely annál, mint amennyit a szürke hétköznapiok látni engednek belőle.

A bevezetőben utaltam arra, hogy az Ólompegazus csak a kezdet: Massár Mátyástól már megjelent a következő kötet, a Balor szeme, és a szerzőktől származó információ szerint már három további regény előkészítésén is dolgoznak. Remélem, mihamarabb kezünkbe vehetjük az újabb köteteket.

Ha további információkra szeretnétek szert tenni a Zenit világával kapcsolatban, akkor a következő oldalon érdemes keresgélni:

<http://hu.zenit.wikia.com/wiki/Zenit-wiki>

Kapitány

Köszönjük az Alexandra Kiadónak, hogy rendelésünkre bocsátotta a könyv egy példányát.

ZENIT – BALOR SZEME

Massár Mátyás könyve, a Balor szeme az Alexandra Kiadó gondozásában jelent meg a 2011-es év folyamán. A mű a „Zenit – Az örökség” összefoglaló címen futó urban – avagy városi – fantasy sorozat második kötete.

Az író, Massár Mátyás neve a régi szerepjátékosok számára ismerős lehet: ő volt a 90-es évek elején megjelenő Bátorhold fantasy és szerepjáték magazin felelős szerkesztője. Aztán később nem csak szerkesztőként, hanem regényíróként is kipróbálta tehetségét – a Balor szeme írói munkásságának legújabb eredménye.

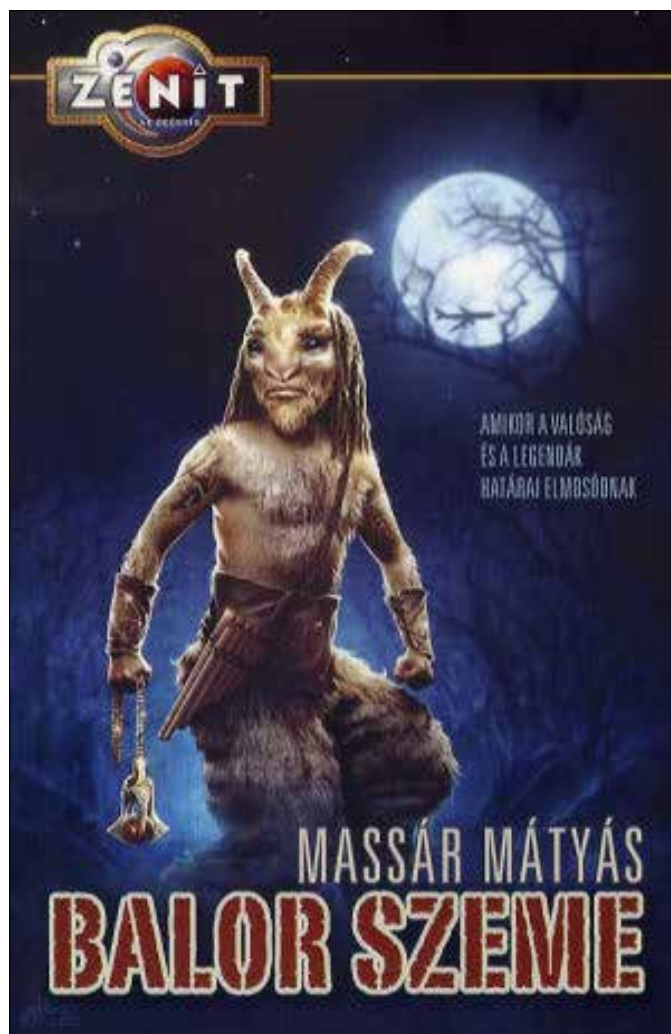
Miről olvashatunk a könyvben?

Gyárfás Zoltán bár régészeti tanulmányokat folytatott, végül a színművészetin diplomázott. Miután ráunt a szinkronizálásra és belefáradt az éjszakai pincérkedésbe, merészen repülőgépre száll, hogy meghódítsa Hollywoodot. Kitartása gyümölcsözőnek bizonyul, egy aukciós házban kell eljátszania a régiségszakértőt. Aztán egy szombat reggel csinos, vörös hajú lány tűnik fel, és Zoli hamarosan egy műkincsrablás kellős közepébe csöppen: hol latin utcai gengszterek, hol öltönyös biztonságiak üldözik. Utóbb kiderül, mindennek köze van egy rejtélyes gyilkossághoz és egy ősi kelta ereklyéhez. Különös események követi egymást, a valóság és legendák határai elmosódnak, míg végül Zoltán kénytelen szembesülni a ténnyel, hogy az ősi Atlantisz örökösei és az ír mondák tündérei éppúgy részei hétköznapjainak, mint a jég a poharában vagy a füle mellett elsuhanó lövedékek.

Jelen kötetben nem az első kötetből megismert Budapesten zajlanak az események, hanem Los Angelesben és az USA egyéb, nem kimondottan vendégszerető tájain, mint például a sokatmondó nevű Halál-völgyben, ahol mind a mai napig érezhető az ősi mágia kisugárzása. Szegény színészünk, Gyárfás Zoltán egy ősi kelta lándzsahegy és egy vörös hajú lány kapcsán olyan kellemetlenségekbe sodródik, amelyet előzőleg valószínűleg a háta közepére sem kívánt volna. Rázós, életveszélyes és ép ésszel megmagyarázhatatlan helyzetekbe kerül, ahonnan karate-tudásával, barátai segítségével és nagy-nagy szerencsével tud csak többé-kevésbé épségben kikeveredni. A háttérben eközben egy titokzatos milliárdos kavarja a szálakat, aki meg akarja szerezni az ogam írással díszített kelta lándzsahegyet, hogy felhasználhassa sötét céljai érdekében...

A könyvből elsősorban az akciódús jelenetek, a lövöldözések és gránátrobbanások, a Mutáns zombik III. forgatásán egymást szaggató zombi-statiszták és hasonló finomságok maradtak számomra emlékezetesek, de a humort sem nélkülözi a történet. Hogy végül ki kerül ki győztesen a harcból? Ezt megtudhatjuk, ha végigolvassuk a regényt. A könyv lezárása magában hordozza a folytatás lehetőségét; remélem, hogy sikeres lesz a sorozat, és hamarosan további zenites történeteket vehetünk kezünkbe.

Egy fantasy-sorozat kapcsán kézenfekvő módon adódik a gondolat, hogy megvizsgáljuk, hogy egy adott könyv mennyiben kapcsolódik a sorozat előző részeihez.

Mivel ebben az esetben előzményként csak az Ólompegazust kell figyelembe venni, ezért könnyű dolog van. A két könyv között a leginkább szembetűnő különbség, hogy míg az első rész eseményei viszonylag nyugodt mederben folydogáltak, addig a Balor szeme elég mozgalmas akciójeleneteket tartalmaz. Míg az Ólompegazus főszereplője, Kóborhold csak ritkán tapasztalta a mágia direkt megnyilvánulásait, régi ivó-cimborája, Gyárfás Zoltán szemtől-szembe találkozhatott a különféle, nem éppen barátságos mitikus lényekkel, mint például egy süteményre éhes faunnal vagy egy feldühödött kelpie-vel. A különbségektől függetlenül mindkét könyv olvasmányos, és ajánlott a jó fantasy művek kedvelőinek.

Ha további információkra szeretnétek szert tenni a Zenit világával kapcsolatban, akkor a következő oldalon érdemes keresgélni:

<http://hu.zenit.wikia.com/wiki/Zenit-wiki>

A Zenit könyvek Facebook oldalát pedig az alábbi címen érhetitek el: www.facebook.com/pages/Zenit-k%C3%B6nyvek/284109878300577

Kapitány

Köszönjük az Alexandra Kiadónak, hogy rendelkezésünkre bocsátotta a könyv egy példányát.